Enisa Aganović

Prilvatile su islam KAO BELU KISA

IZDAVAČKA KUĆA EL-KELIMEH
NOVI PAZAR

Kao Belkisa

Enisa Aganović

Izdavač
El-Kelimeh, Novi Pazar

Za izdavača
Malik Nurović
Muzafera Nurović

Recenzija
Ismir Karaga, prof.
Zlata Hasić-Karaga

Urednik
Senad Redžepović

Lektori
Safija Dražanin
Enisa Nikulić

Korektor
Sanela Misirlić

DTP
El-Kelimeh

Korice
Faris Bahor

Štampa
Grafičar, Užice

Tiraž
300 primjeraka

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

28-299.4

АГАНОВИЋ, Ениса
Као Белкиса --- / Ениса Агановић. - Нови Пазар : Ел-Келимех, 2010 (Ужице : Графичар).
- 151 стр. ; 21 cm
Тираж 300. - Мање познате речи: стр. 147-150.

ISBN 978-86-7980-093-0
COBISS.SR-ID 179141644

Enisa Aganović

Prihvatile su islam KAO BELKISA

Novi Pazar, 2010.

Uvodna reč

Bismillahir-rahmanir-rahim.

Zahvala Allahu, Gospodaru svetova, neka je salavat i selam na Muhammeda, s.a.v.s., njegovu časnu porodicu i plemenite ashabe.

Poštovani brate i cenjena sestro,

Es-selamu alejkum ve rahmetullahi ve berakatuhu!

Želiš li poći sa mnom na jedno divno putovanje, da ti ispričam o njima, o njihovim životima, o njihovom ponovnom rađanju, o njihovom pronalasku istinske sreće i zadovoljstva? Ako si spreman/a, krenućemo zajedno, uz Allahovu pomoć. Pričaću ti, a i one će ti pričati, kako je sve počelo. Nadam se da će ti biti lepo na ovom putovanju. Meni je bilo. Divno sam se osećala slušajući njihove priče. Svaki put kao da sam bila tu, sa njima, da osetim Allahovu milost.

Jednom prilikom, kada sam bila u Sarajevu, prisutne sestre iz Bosne su uglas pitale:

„Kako to da u sred Beograda neko počne da veruje i bude istinski musliman ili muslimanka?" Jedna sestra je odgovorila: „Zar se čudite Allahovoj milosti?" Pa i ja sada postavljam pitanje: Da li nas još uvek čudi to da Allah može uputiti nekoga usred Beograda? Allah, zaista, sve može i On je milostiv.

Na narednim stranama slede priče sestara koje su živele u Beogradu i Srbiji, pod drugim imenom ili načinom života. Autorstvo pojedinih priča je njihovo, a druge sam rekonstruisala na osnovu naših razgovora. One su nekada bile nešto potpuno drugo, ali Allah je dao da prime islam i preuzmu emanet koji im je On, Milostivi, dao. Preuzele su, izdržale su, očuvaće ga - uz Allahovu pomoć! Hvala Ti, Milostivi! Allahu ekber!

1. 5. 2010. godine, Zenica
Enisa Aganović

Riječ recenzenta

Bismillahir-rahmanir-rahim.

Hvala Uzvišenom Allahu Koji daje Uputu onome kome On hoće! Iskreno se nadamo da će svi oni koji pročitaju ove priče, shvatiti da Allah upućuje robove, koje želi počastiti ulaskom u Džennet. Naša vjera se nije širila sabljom, nego lijepom riječju i primjerima koji osvjetljavaju zaboravljenu dimenziju povratka Allahu, dž.š., kroz neprestano traganje za Njim, te svjedočenje vjerovanja u ono s čime je poslan Muhammed, s.a.v.s., što su one i učinile.

Uzvišeni kaže:

Recite: "Mi vjerujemo u Allaha i u ono što se objavljuje nama, i u ono što je objavljeno Ibrahimu, i Ismailu, i Ishaku, i Jakubu, i unucima, i u ono što je dato Musau i Isau, i u ono što je dato vjerovjesnicima od Gospodara njihova; mi ne pravimo nikakve razlike među

njima, i mi se samo Njemu pokoravamo." (El--Bekare, 25)

Ove žene samo su znakovi Allahove moći, Njegove ljubavi prema njima i svima nama, da nam kroz primjer njihovih života pokaže veličinu Upute i razlog istinskog traganja za pravom vjerom. Dokaz za ovo nalazimo u riječima Sveznajućeg Allaha:

Onome koga Allah želi uputiti, On srce njegovo prema islamu oraspoloži, a onome koga želi u zabludi ostaviti, On srce njegovo stegne i umornim učini kao kad čini napor da na nebo uzleti. Eto, tako Allah one koji ne vjeruju bez podrške ostavi. (El-Enam, 125)

Ovo je prva knjiga Enise Aganović. Nadamo se da će imati širok prijem i biti podstrek svima koji žele uspjeh.Upućujemo dovu Uzvišenom Allahu da im svima iz Svojih riznica pripremi veliku nagradu, koja ih čeka nakon svega što su prošle. Vjerujemo da će svaki od čitalaca moći barem u jednoj priči, naći sebe i podijeliti suze i radost s akterima.

Belkisa, kraljica od Sabe

Da li znamo ko je Belkisa? Jedni je zovu tako, a drugi Belkida. U svetu je poznata kao Kraljica od Sabe. Inspiracija za naslov došla je iz priče ove hrabre i graciozne kraljice, koja je pre primanja islama obožavala Sunce. Shvativši Istinu, zajedno sa svojim narodom, pokorila se Allahu i postala Njegov odani rob. Pripovesti iz ove knjige podsećaju na njenu priču. One nisu sasvim identične, to ne mogu ni biti, jer je svaka priča zasebna. Ipak, pronalaženje Istine im je zajednička nit. Belkisa je bila u tamnom svetu. Izašla je iz njega Allahovom milošću i postala primer generacijama. Njena gracioznost je počela pokajanjem i primanjem islama. *Priča o njoj priređena je na osnovu podataka iz verodostojnih izvora Kur'ana i sunneta.* Sulejman, a.s., je bio poslanik kom je Allah dao najveću vlast na Zemlji. Bio je vladar životinja, ljudi i džina. Muhammed bin Ishak kaže: "Kada bi Sulejman, a.s., ujutru dolazio u svoj medžlis, mesto za sednice i sedenje, obilazio bi ptice. Njemu bi ispred svake vrste ptica, svaki dan,

dolazio predstavnik. Jednom je Sulejman, a.s., vršio smotru i video sve vrste ptica koje postoje, osim pupavca, pa reče: *Zašto ne vidim pupavca, da nije odsutan? Ako mi ne donese valjano opravdanje, teškom ću ga kaznom kazniti ili ću ga zaklati!* (En-Neml, 20)

Kada je stigao, pupavac se uputio ka Sulejmanu, a.s. Allah u Kur'anu kaže: *I ne potraja dugo a on dođe, pa reče: 'Doznao sam ono što ti ne znaš. Iz Sabe ti donosim pouzdanu vijest. Vidio sam da jedna žena njima vlada i da joj je svega i svačega dato, a ima i prijesto veličanstveni; vidio sam da se i ona i narod njezin Suncu klanjaju, a ne Allahu - šejtan im je prikazao lijepim postupke njihove i od Pravog puta ih odvratio, te oni ne umiju naći Pravi put, pa da se Allahu klanjaju Koji izvodi ono što je skriveno na nebesima i Zemlji i Koji zna ono što krijete i ono što na javu iznosite. Allah je, nema Boga osim Njega, Gospodar svega što postoji!"!* (En-Neml, 22-26)

„Vidjet ćemo" - reče Sulejman - „da li govoriš istinu ili ne. Odnesi ovo moje pismo pa im ga baci, a onda se od njih malo izmakni i pogledaj šta će jedni drugima reći."
(En-Neml, 27-28)

Dakle, nakon što je Sulejman, a.s., napi-

sao pismo, dao ga je pupavcu pa ga on odnese kraljici i njenom narodu. Baci joj pismo u krilo, a zatim se iz pristojnosti izmače u stranu. Belkisa ga uze i pročita prisutnima. U pismu je stajalo: Od Sulejmana i glasi: *'U ime Allaha, Svemilosnog, Milostivog! Ne pravite se većim od mene i dođite mi kao muslimani!'* (En-Neml, 30-31)

Belkisa im reče: „Savetujte mi šta treba u ovom da uradim." Oni rekoše: „Mi smo vrlo jaki i hrabri, a ti se pitaš! Pa, gledaj šta ćeš narediti!" „Kad carevi osvoje neki grad," - reče ona – „oni ga razore, a ugledne stanovnike njegove ponize. Eto, tako oni rade. O Sulejmanu sam još pre čula i ne bih se želela upustiti u rat protiv njega, jer se bojim da moj narod ne zapadne u poniženje. Poslaću mu poklon. Ako bude od onih koji žele samo ovodunjalučka dobra, prihvatiće ga i uzvratiti. A ako odbije, onda je snažan i nepotkupljiv. Tada ćemo otići da mu se pokorimo pre nego nas porobi i okuje u lance." Belkisin izaslanik krenu, noseći Sulejmanu, a.s., sanduk pun zlata i dragog kamenja. Sulejman upita: „Ko je poslao ovo?" Izaslanik reče: „Ovo je poklon naše kraljice Belkise kralju Sulejmanu." Sulejman, a.s., kaza:

Zar da blagom mene pridobijete?! Ono što

je Allah meni dao bolje je od onoga što je dao vama. Vi se onome što vam se daruje radujete! Vrati se njima! Mi ćemo im dovesti vojske kojima se neće moći oduprijeti i istjerat ćemo ih iz Sabe ponižene i pokorene." (En-Neml, 36-37)

Izaslanik se vrati i ispriča što je čuo. Belkisa naredi stanovništvu da ponese belu zastavu i krene s njom u veliku povorku. Kada se pupavac vraćao, video je da je Belkisa krenula sa svojim narodom prema Sulejmanu, a.s., i on ga o tome obavesti. Sulejman, a.s., naredi džinnima da sagrade palatu u kojoj će dočekati Belkisu. Kada se daleko na horizontu pojavi Belkisina povorka, Sulejman, a.s., okupi dostojanstvenike i reče im: „O dostojanstvenici, ko će mi od vas doneti njen presto pre nego što dođu da mi se pokore?" Ifrit, jedan od džina, reče: „Ja ću ti ga doneti prije nego sednicu ovu završiš." Sulejman, a.s., reče: „Moja sednica neće završiti pre nego oni stignu." Ibn Abbas navodi da je Sulejmanov, a.s., pisar, dobar drug i prijatelj, Asif, kome je Allah, dž.š., podario veliko znanje, rekao: "Ja ću ti ga doneti pre nego okom trepneš." Sulejman, a.s., nije ni osetio da je presto već pred njega stajao. Kada ga vide, uzviknu: „Ovo je blagodat Gospodara

moga, Koji me iskušava da li ću zahvalan ili nezahvalan biti! A ko je zahvalan - u svoju je korist zahvalan!" Nakon što je Sulejmanu, a.s., doneto prestolje kraljice Belkise, a pre njenog dolaska, naredio je da se izvrše promene kako bi proverio može li ga prepoznati. Kada je kraljica došla sa svojim narodom, Sulejman, a.s., je upita: „Da li je ovo tvoj presto?" Ona reče: „Kao da jeste." Bila je razborita, čvrsta, postojana, oprezna i odlučna, nije htela reći da je to njen presto.

Kraljica se pomoli, nakićena i nagizdana, na ulazu u dvoranu. Kada pogleda u zemlju, pomisli da je to bazen pun vode i poboja se da ne okvasi odeću, pa zadiže haljinu. Sulejman, a.s., reče: "Ova je dvorana uglačanim staklom popločana!" Kada je stala ispred Sulejmana, a.s., on ju je pozvao da obožava Uzvišenoga Allaha. Tada ona izreče neke neverničke reči, a Sulejman, a.s., pade na sedždu Uzvišenom Allahu, a s njime i ostali vernici. Nakon što razumede šta Sulejmana, a.s., čini, pokaja se, a on joj, dignuvši glavu, reče: „Teško tebi, šta si rekla?!" Ona uzviknu: „*Gospodaru moj," – uzviknu ona – „ obožavajući Sunce, ja sam se prema sebi ogriješila i u društvu sa Sulejmanom, predajem se Allahu, Gospodaru svjeto-*

va." (En-Neml, 44) Tako je primila islam, predala se i istinski obožavala Allaha, dž.š., Koji nema druga, Koji je sve stvorio i svemu odredio sudbinu. Vratila se svom kraljevstvu kao vernica i od tada je redovno plaćala porez Sulejmanu, a.s. Za kraljicu Belkisu je karakteristična razboritost, oštroumnost i opreznost, jer je i ona vladala jednim narodom, te su joj sve ove osobine mnogo koristile. Prelaskom na islam, njen položaj se uzdigao. Belkisino ime i titula su postali primer dostojanstva i ugleda koji je obeležio kako islamsku tako i svetsku istoriju. Sulejmanov, a.s., predlog je prvo razmotrila, zatim shvatila i na kraju prihvatila.

Između ateizma i Istine

Ona je nekada, pre nas, koračala ulicama Beograda veličajući Allaha. Na neki način mi se čini da je popločala put našim koracima.

Druže Tito, mi ti se kunemo!...

Takva ideologija mi se onda, a i nekoliko godina posle, činila idealnom. Ljudi su radili, napredovali. Bili smo ponosni na porodice, državu i narod. Učenici su bili marljivi i poletni, a mladost ispunjena žarom slobode. Tada nisam ni slutila koliko mi je zla, kao i mojim roditeljima, nanela upravo ta ideologija. Bilo je tu i dobrih stvari, koje i dan danas pamtim sa osmehom. Nije me bilo stid što volim da učim i napredujem. Tada mi se niko nije smejao, a danas se ismejavaju svakom iole uspešnijem detetu.

Obožavala se materija, ljudi. Teško je bilo isplivati iz svega toga. Mnogo teško.

Živela sam u Bosni gde je takva ideologija

prevlađivala. Islam je bio nevažan.

Nastavila sam da rastem s takvim navikama ubeđujući sebe u istinitost: Koliko je zla i nesreća u svetu? Nema pravde! Kako to da ne postoji pravda? Tim mislima sam opovrgavala teoriju postojanja Pravdenog Boga. A s druge strane, potvrđivala onu na koju sam bila navođena.

Na pragu zrelosti, u tinejdžerskim godinama, počinje da se menja moj stav o tome šta sam i odakle dolazim. Ko upravlja nama i gde je pravda? Zar je toliko siromašnih i gladnih u svetu? A s druge strane, toliko bogataša? Kako će siromašni biti iskupljeni? Mora da za njih postoji neka pravda na Drugome svetu. Ko nas je stvorio i zašto? Mnogo pitanja, a već su se nametali ideološki odgovori. Da li su ispravni? Nikako da se slože s razumom i mojim osećanjima.

Počela sam da se interesujem za islamsku literaturu, pošto mi je bila najbliža. Moje društvo se razlikovalo od uobičajenog. Nekako smo uvek bili zreliji i razmišljali o svemu na specifičan način. Među nama je bilo istraživača, među kojima sam bila i ja, ali sam to dugo krila. Niko iz porodice nije znao.

Pričala sam sa svima o religiji. Kome god

sam mogla, postavljala sam razna pitanja. Išla sam, čak, i u crkvu. Svaki put sam postavljala hrišćanima nova pitanja. Jednostavno, za mene ta priča nije „pila vodu." Hrišćanstvo i trojstvo su mome srcu bili veoma strani i nelogični. U našem društvu je bilo religioznih hrišćana i muslimana. Šta ih je to učinilo religioznima?

Želela sam da istražujem. Pošto se nisam pronalazila u hrišćanstvu, počela sam čitati o hinduizmu i Dalaj Lami. Ubrzo sam shvatila da su mi i ta učenja strana. Počeo je moj kontakt sa islamom. Još uvek sam se pomalo dvoumila oko hrišćanstva. Jedno veče, presudno za dalje korake, propustila sam zakazani odlazak u crkvu. Osetila sam da je to Božiji znak.

Sama priča o religiji je, na neki način, bila tabu tema u našoj okolini. Najveći naglasak je stavljan na priče o islamu. Verovatno zbog toga što je islam najčistiji, pa bi oni koji bi počeli ulaziti u njega bili u potpunosti posvećeni tome, te je to za neke bilo odlaženje u krajnost.

Čitala sam knjige Mustafe Mahmuda. Jedna od najomiljenijih knjiga mi je bila *Čujem šum, prijatelja ne vidim* čuvenog tabiina

Hasana el-Basrija. Ove knjige sam čuvala kao najdražu tajnu i najveće bogatstvo.

Prvi namaz. Džamija Magribija na Marindvoru. Sarajevo. Bio mi je to najdraži namaz. Nisam znala izgovarati puno toga, ali divna osećanja su me obuzimala. Shvatila sam stvarnu suštinu ovog divnog ibadeta. Mislim da je to bila najskrušenija molitva u mom životu. Pala sam na sedždu i shvatila da sam muslimanka, koja je pokorna Allahu, dž.š.

Ono što sam sebi počela govoriti nakon prve molitve, odnosilo se na rutinu i tradiciju koju neki ljudi praktikuju u veri. Pomislila sam da mi ovo ne sme postati rutina i nametnuta navika. Ako sam zaista spremna i srećna zbog toga, onda treba da prihvatim ovaj poziv.

Mesec ramazan sam postela krišom. Moji roditelji nisu primećivali da mi se nešto čudno dešava. Bilo je puno iskušenja koja su nailazila kako sam počela da praktikujem islam. Nekako sam bila usamljena i često čudna drugima. Nadala sam se da će se to uskoro promeniti i da me tamo negde čeka bar jedna srodna duša. Još jedan stranac.

Krila sam se, skrivala knjige koje sam toliko volela. Nikako da se odvojim od njih.

Ipak, ne može se celi život kriti islam.

Nastupio je strašni rat u Bosni. Morali smo da izbegnemo. Gde? U Srbiju. Moramo ići. Put je rizičan, ali nema nazad. Nosim sa sobom puno tuge i straha. Bez islamskih knjiga nisam mogla. Ponela sam ih. I to preko srpske granice. Majka ih je pronašla u Beogradu. Nije mogla da veruje. Bila je ljuta što sam to uradila. Ali nisam mogla da ih ne ponesem, jer su one bile deo mene.

Moj život u Beogradu, tih devedesetih, bio je čudan a u isto vreme i zanimljiv. Nisam se dobro snalazila u novoj okolini. Bila sam, zbog svojih uverenja, ponovo stranac. Dugo sam krila da klanjam i praktikujem islam.

Treba pronaći Bajrakli džamiju. Ratne godine, mržnja, a ja usred Beograda tražim džamiju. Koliko snage i volje je trebalo za tako nešto. Morala sam je pronaći. Znala sam da ću tu, u Allahovoj kući, pronaći mir i zaštitu.

Počela sam da studiram i pronašla novo društvo. To su bile dve osobe koje su takođe primile islam.

Naše druženje je bilo puno divnih trenutaka. Tako je lepo kad se družite sa nekim istih pogleda, a sve to usred Beograda. Teško je bilo pronaći nekoga takvog. Elhamdu-

lillah! Često smo se nalazili i satima pričali. Sećam se, osećali smo da je ceo Beograd naš. Na Slaviji je bilo naše mesto okupljanja. Odatle smo kretali u šetnju. Maštali smo da praktikujemo islam u potpunosti. Bili smo slobodni što smo muslimani a, s druge strane, zatvoreni što ne možemo u potpunosti da provodimo svoju divnu veru.

Jedna od karakteristika Beograda jeste doza slobode. Ta sloboda se odnosi na mogućnost širine u obrazovanju i proučavanju. U Narodnoj biblioteci, čitala sam prevod Kur'ana kao i *Sahihul-Buhari*. Pošto knjige nisu smele da se iznose, tamo sam vodila beleške. Trudila sam se da sve hadise naučim i primenim.

Često sam se osećala kao zarobljenik, ali kads se sada setim tih trenutaka, od sreće bih zaplakala. Kako je Allah Mudar i Milostiv. Daje nam da Mu padnemo na sedždu, skrušeno, u raznim okolnostima. Eh, kad bi mi opet dao da budem u Beogradu, da se opet borim za svoju veru, onako snažno i iskreno. Bila je velika hrabrost odlaziti pokrivena na fakultet. Čak mi se jednom prilikom desilo da mi je kolega prišao i rekao da ne treba da se stidim ukoliko imam velike uši ili sam možda klempava.Nakon određenog vreme-

na, upoznala sam i svog sadašnjeg supruga. Za mene je bio spas, u svakom pogledu, da se venčamo. Imali smo mnogo zajedničkih interesovanja. On je bio usamljen u Beogradu i trebala mu je podrška. Bilo je to skromno venčanje. Sa svojim suprugom sam još više napredovala u islamu. Bilo nam je teško izdržati u Beogradu, zbog provokacija.

Kada je završio studije, otišli smo u njegovu domovinu. Tu smo proveli nekoliko godina. Dobili smo, elhamdulillah, decu i odgojili ih u islamu. Zatim smo se vratili u moju domovinu, Bosnu. Sada smo tu nastanjeni.

Rado se setimo Beograda, tog čudnog, a u isto vreme, i jedinstvenog osećaja. Volela bih da svratim i vidim kako je tamo, kako se živi, kako je stari džemat. Da se zauvek vratim - ne verujem da bih mogla izdržati.

Allahu moj, učini moju priču korisnom! Daj da Beograd zablista bajrakom Istine i ljudima koji će ga, kao nekada, ulepšati islamom!

Umm Kulsum

San

Nisam očekivala da ću je ikada upoznati, ali je pisanje ove knjige bio povod za to.

Rođena sam, kao i mnogi u to vreme u komunističkoj porodici. Otac, vojno lice, nije dozvoljavao, čak, ni da me majka odvede u crkvu. Međutim, ona je to krišom radila. Kod nas se nije slavio nijedan verski praznik, jer "ne donosi pop platu" već otac. Bake su mi, naravno, pričale šta su znale o Bogu, a mene je to mnogo zanimalo. Sećam se da sam ih, sa pet godina, pitala gde je čovekova duša, da li mogu da je vidim ako široko otvorim usta i kako ona izlazi iz čoveka kada on umire. Uvek me je to zanimalo.

Kada sam imala osam godina, puklo mi je slepo crevo. Ukupno stotinu i četiri sata, vođena sam pogrešnom dijagnozom lekarke koja je mislila da imam trovanje, a ja sam polako umirala od nadolazeće sepse.

Hvala Bogu, pa zatim i ažurnosti moje

majke, operisana sam doslovno par sati pred nastupanje potpune sepse. Na operaciji sam doživela šok. Srce je stalo skoro minut. Nastupila je dvodnevna koma i borba za život. Lekari su mi davali dobre šanse, ali se nisam budila puna dva dana. Sve to vreme sam živela negde drugde. Sećam se kao da je juče bilo. Bio je to prolazak mog života kao kroz neki eter. Glasovi anđela, velika bela svetlost, osećaj mira i prelepa cvetna poljana. Ne mogu vam opisati tu lepotu. Kada sam posle nekog vremena pričala mami o tome, ona je plakala. Rekla je: "To je bilo tvoje mesto u Raju, ali još ti nije vreme da umreš."

Posle par dana, probudila sam se iz kome, polako se oporavila i zaboravila na sve to. Rasla sam sretno i bezbrižno, kao da se ništa nije dogodilo.

Sa petnaestak godina opet se počinjem intenzivno interesovati za veru, idem na crkvene horove i uzimam literaturu o hrišćanstvu. U mom rodnom gradu nema muslimana, tako da je to jedina vera kojoj sam mogla da se okrenem. Međutim, ovog puta nešto nije išlo kako treba. Nisam mogla da saberem da je jedan tri, a tri jedno. I tako, mnoge stvari su mi samo bile još više konfuzne, nikako jasnije. Kad sam im postavljala pitanja, odgo-

vor je bio da moram da verujem ne preispitujući se stalno. Vera je stvar uverenja i ubeđenja, a meni je to ličilo na slepo verovanje. Dakle, bila sam hrišćanka, polu-praktikant, polu-verujući. Nisam znala u šta da verujem! Jedan dan mi je sve izgedalo normalno, drugi nelogično.

Onda sam počela da čitam o budizmu, zatim o zen-budizmu, judeizmu i tako redom. Sve to vreme nisam bila ni krštena. Sa skoro punih osamnaest godina, trebalo je da na godinu dana boravim na razmeni đaka u Americi. Plašila sam se da odem daleko, a da nisam krštena, smatrajući da će me tako Bog štititi. I onda sam se, na svoju inicijativu, krstila u crkvi, mislivši da mi to treba kako bih bila zaštićena. Pa, nisam znala.

U Americi sam provela ne jednu, već tri godine. Zbog loših finansija i nemogućnosti da studiram u Srbiji naredne godine, odlučujem da ostanem i okušam sreću tamo. Ostajem sve do juna 1995. godine. Radila sam, finansirala samu sebe i polako studirala. Međutim, preveliki pritisak sredine, loše društvo, narkomanija, alkohol i svi oblici lošeg ponašanja ostavili su loš uticaj na mene. Posebno što sam bila bez roditelja i čvrstih uzora. Ali, hvala Allahu, dž.š., brzo sam se

prenula i shvatila da moram nazad. Ukoliko želim naći normalan put i završiti školu, moram pobeći od ljudi koji žele da budem kao oni. Hvala Bogu, nisam poklekla, a bila sam toliko puta blizu. Ne dao Allah nikome!

Vraćam se kući promenjena, nervozna, nestabilna, ne znajući šta i kako da nastavim studirati. Naravno, naš obrazovni sistem nije hteo da prizna moje dve godine studija u Americi. Morala sam sve ispočetka. Želevši da upišem psihologiju u Beogradu, završila sam na pedagogiji u Prištini. Godinu dana teške depresije. Prelazim sledeće godine u Beograd. Prva godina solidna, druga takođe, treću padam. Počinjem sve manje da učim, sve više beskorisno da provodim vreme. Tako je bilo skoro dve godine. Bila sam kao izgubljena. Tražila sam smisao života. Nisam ga više pronalazila ni u nauci koju sam volela, niti u društvu sa kojim sam izlazila. Sve bi mi brzo dosadilo. Na veru sam potpuno zaboravila, u crkvu sam odlazila samo kada bi mi bilo teško. I to je sve. Težak period.

Dolazi 2000. godina. U to vreme upoznala sam dosta studenata iz arapskih zemalja, ali s jednim sam se posebno družila. Od njih sam saznala neke osnovne stvari o islamu, meni do tada skoro potpuno nepozna-

te, ukoliko se izuzmu predrasude koje sam imala kao i većina ljudi na ovim prostorima. Družili smo se mesecima. Već posle mesec dana poznanstva, taj prijatelj mi je pričao o mogućem braku. Tako nešto mi je zvučalo neverovatno, jer sam mislila da se čovek mora sa nekim dugo zabavljati, ili bar poznavati, da bi mogao da gradi zajedničku budućnost. Ali, priznajem, priča o braku sa muslimanom još više je pobudila moju znatiželju da saznam što više o toj veri.

Nastupa ramazan, kraj 2000. godine. On i njegovi drugovi poste, klanjaju u džematu, idu na iftare. Meni je sve to bilo novo iskustvo. Mašallah!

Iskreno, zavidela sam im na namazu. Kako samo padaju ničice i dodiruju čelom tlo i kako se predano mole Bogu! Nisam znala da se tako molim. Onda sam krenula suprotno, počela sam svaki dan da idem u crkvu i probala da se molim, ali mi srce nije bilo tamo, tako da se radoznalije raspitujem o islamu. Oni, njegovi drugovi, srećni, nalaze mi literaturu.

Počinjem da čitam prevod Kur'ana, a posle toga sve više da čitam i istražujem preko interneta. Tražila sam neke druge prijateljice,

muslimanke, ne bi li mi one, kao žene, lakše približile islam.

U to vreme, hvala Allahu, on se vratio u Libiju. Nisam ga videla nekoliko meseci. Meni je to dalo sasvim dovoljno vremena da se posvetim novoj ljubavi, islamu i istraživanju Allahove vere. O kako sam bila srećna što sam pronašla novi žar, novi sjaj, novo svetlo na dnu tamnog, dugog tunela. Nova nada za mene i spas moje duše koja je godinama vapila za Istinom, a zapravo joj je bila sve bliža.

U međuvremenu, stopiram studij i počinjem da radim u jednoj prevodilačkoj firmi. Upoznajem se sa jednom sestrom, Libijkom. Ona je imala vremena da me upućuje u veru, elhamdullilah. Bila sam čest gost u njenoj porodici. Uzimala sam islamsku literaturu i satima smo pričale. U međuvremenu se ta moja potraga za znanjem svakim danom i svakim minutom povećavala.

Dolazi ramazan 2001. godine. Hoću da postim, da bar probam. Kažu mi pošto nisam muslimanka, ne vredi, nemam hasanate, samo gladujem. Ma niko me nije sprečio, ispostila sam polovinu ramazana. Samo Allah zna da li je bilo ispravno ili ne, ali, eto, bilo je

u Njegovo ime.

Moj prijatelj je, zatim, došao u Beograd na par dana kako bi završio disertaciju. Videli smo se u par kratkih navrata. Saopštila sam mu da želim primiti islam. Bio je to veliki šok za njega. Rekao je da je srećan i predložio da malo pričekam. Treba da dam sebi vremena i saznam još više. Treba da se preispitam zbog koga to radim. On me želi oženiti, ali me je molio da ne pređem na islam tada, zbog mojih roditelja. Nikada neće prihvatiti da se udam za muslimana, pa još i da im kažem da sam muslimanka. Marama, islam, muž Arap. Polako, treba da udahnem. Ali, to me nije pokolebalo. Rastali smo se kao dva najbolja prijatelja, uz obećanja da će sve, inšallah, biti u redu , samo se ne zna kada. Rekao je da moram biti strpljiva.

Nastupila je i 2002. godina. Januar, jako hladna zima kod nas u Beogradu. Počinju moji košmari. Sanjam da umirem i da me zakopavaju kao hrišćanku, za mene nema Dženneta. Kako? Ne smem to dozvoliti. Zovem sestru Halu i insistiram da pred njenom porodicom primim islam, da mi budu svedoci. Međutim, ona i njen suprug mi kažu da sačekam još malo. Ovo je trajalo par sedmica. Agonija i košmar su se ponavljali.

U to vreme sam pročitala knjigu Muhammeda Asada *Put u Meku*. I to je bio kraj. Okupala sam se detaljno, obukla čistu odeću, uzela Kur'an u ruke, klekla na sedžadu i izgovorila Šehadet. Ujutru, već posle sabaha, nazvala sam Halu i rekla im da se hitno moram videti s njima tog dana. Ne sutra.

Odlazim k njima, 22. januara 2002., oko ikindije i kažem da sam došla izgovoriti Šehadet. Dužnost im je da me prime. Nisam želela umreti kao nevernik. Allah zna moj nijet. Zamolila sam ih da me više ne sprečavaju. Spremna sam!

Brže-bolje, nađu mi garderobu, (ja u tesnim farmericama, ajme meni!), maramu, pokriju me i kažu: "Hajde, slušamo te!" I tada, kao najveća radost i kao najveća tuga, sve emocije u jednom, a srce hoće da iskoči iz grudi. Kao nešto najlepše na čitavom svetu. Drhtavim glasom izgovaram po prvi put pred svedocima: „Ešhedu en la illahe illallah ve ešhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluhu."

Počnem da drhtim. Sve je izašlo iz mene. Sve one godine traganja, patnje i boli, svega što se nagomilalo. Htela sam da letim, da ih sve ljubim, da im kažem koliko je mojoj duši

sada lako. Moj Allahu, te blagosti, te milosti! Neopisiva sreća! Da sam mogla, popela bih se na vrh Beograđanke i svima naglas rekla, kao Omer ibn Hatab: "Ja sam muslimanka, dođite da budete srećni kao i ja!"

Klanjala sam svoj prvi namaz u džematu. Akšam. Divan osećaj. Onda sam odmah morala ići kući, kako me ne bi uhvatio kasni mrak.

Puno toga se dešavalo u mom stanu u tom periodu. Menjala sam se iz dana u dan. Narednih par dana, klanjala sam gledajući iz sveske. Namazi su bili spori, često namerno prekidani glasnom muzikom, upadima u sobu. Ali, kako je prolazilo vreme, više sam jačala u veri.

Naravno, roditeljima još ništa nisam govorila. U februaru, te godine, morala sam ići kući. To je bila jako teška sedmica. Morala sam klanjati krišom, ne znajući ni gde je kibla. Ali, Allahovom voljom, smognem snage i saopštim najmlađoj sestri da sam primila islam.

Kažem joj da mi pomogne jer moram da klanjam pet namaza, a teško mi je sve ih spajati noću. I tako, jednog popodneva, ona je "čuvala stražu" dok sam ja klanjala. Kada

sam završila namaz, pronašla sam je uplakanu. Bilo je mnogo pitanja, ali i razumevanja. Zašto ovo, zašto ono? Dala mi je podršku, da je Allah uputi! Upozorila me je da roditeljima ne pričam ništa dok ne bude pravo vreme za to. Vratila sam se posle nedelju dana u Beograd.

Odlučujem da prvi put odem u džamiju. Odem, opet oko ikindije. Nisam znala da su toga dana imali neko predavanje za omladinu, propustila sam namaz, čekajući ispred džamije.

Pred akšam, grupica ljudi polako izlazi iz male medrese. Ulaze u džamiju. Sledim ih obučena u dugo odelo, široke pantalone i maramu. Postave se oni u saf, ja sa strane. Kaže jedna sestra: "Dođi blizu!" Povuče me toplo k sebi i postavi pravo. Osetih njenu toplotu i blagost. Počinjemo klanjati, a ja drhtim kao da ću umreti. Završi se namaz, i ja se opet malo udaljim. One radoznale, počnu me ispitivati, odakle sam, i još što šta. Posle par minuta, izustim da sam nedavno primila islam i da sam nova, prvi put mi je u džamiji. Sestre počnu tekbiriti, a zatim dođe još jedna sestra, te nam ispriča da je pre godinu i po primila islam. Svi počnu plakati.

Odem kući to veče i shvatim da nisam sama. Ima nas još. Hvala Allahu! Ne mogu vam opisati kako sam se tada osećala. Samo Allah, dž.š., zna kako je moje srce skakalo!

Tako sam proširila krug muslimanki oko sebe. Sve više sam učila od njih. Mašallah, sve su sestre bile na mestu i sve su htele da pomognu. Posle moje prve posete džamiji, kada sam ih upoznala, počele smo redovno da se čujemo i viđamo. Vrlo brzo se ova mala, ali jaka, grupica počela okupljati, najčešće u studentskom domu. To je bilo vreme mog intenzivnog učenja o islamu i životu muslimanke. Sastajale smo se bar jednom nedeljno, po potrebi i češće. Kad god je nekoj sestri bila potrebna pomoć, dogovarale smo se kako joj pomoći, bilo da je u pitanju finansijska ili neka druga vrsta pomoći. Sećam se, jednom prilikom je jedna od nas bila jako bolesna i sestre su se organizovale, otišle kod nje kući, pomagale joj oko spremanja hrane i čišćenja stana.

U toku mog boravka u Beogradu, sastajale smo se i spremale predavanja na razne teme. Svake sedmice je bilo neko novo predavanje. Posle toga bismo imale diskusiju, da vidimo kako smo sve to razumele.

Nekoliko puta smo bile gošće u Sarajevu.

Tako smo upoznale dosta sestara Arapkinja koje žive u Bosni, kao i jednu divnu sestru iz Iraka, Ummu Mahmud. Puno sam naučila od nje. Iskreno, nikada nisam imala takav džemat, niti po odlasku u Bosnu, niti posle toga.

Mojih sestara se uvek rado sećam, dovim za njih, da im Allah, dž.š., podari svako dobro. Doduše, ponekad mi toliko nedostaju da mi se plače kada ih se setim, ali na hajir. Boriti se za islam s njima u Beogradu, bila je prava čast! Da ih Allah sačuva i podari im Džennet!

Moja garderoba se promenila, stavovi takođe. Sve je polako dolazilo na svoje. U proleće je doputovala moja majka u Beograd i ostala par dana s nama. Odlučim da joj tog dana otkrijem svoju tajnu. Bilo mi je mnogo teško i nisam znala kako to da učinim, ali majka je majka. Tri dana sam se mučila da joj kažem i sve krišom klanjala. Jednog dana, stavila sam maramu pred njom i rekla: "Majko, ja odoh klanjati, a ti posle dođi u sobu da pričamo."

Majka je plakala, ne znam da li od tuge. Verovatno. Ipak me je zagrlila i rekla da ako sam ja srećna i ona je. "Pomoćiću ti, nikada

odmoći."- kazala mi je.

Tog leta nisam htela da idem kući. Završio se semestar. Odlučujem da odem u Sarajevo. Odlazim sa još jednom sestrom, navodno na sedam dana. Tamo sam dobila ponudu da preko leta radim u jednoj organizaciji. Tako bih u isto vreme mogla predavati engleski, naučiti o islamu i biti sa muslimanima. Roditelji su pristali. Ostala sam skoro čitavo leto. Dobila sam puno islamske literature, čak dve porodične biblioteke. Završilo se leto, a ja sam htela pokrivena da idem kući. Međutim, otac me je, kad sam stigla, pitao da li sam se poturčila. Još udaja, ma nema govora. Muka. Majci je rekao da me, ako se pokrijem, neće primiti u kuću. Treba da sačekam dok se ne udam ili dok ne odem iz rodnog mesta. Smatrao je da je tako bolje za sve. Bilo mu je mnogo teško.

Ostala sam kući od septembra 2002., pa skoro do kraja oktobra 2003. godine. Taj period je emotivno bio mnogo težak, ali Allah, dž.š., polako šalje olakšanja. Otac se pomirio da je islam moja lična stvar. Imam već 27 godina. Ne može upravljati mnome, bar ne toliko. Pušta me da postim, klanjam i radim ono što želim, ali ne javno, pred rođacima i komšijama. Mogu oblačiti šta hoću. Mara-

mu, ne, nikako. Preko toga nije mogao preći.

I tako je polako prošlo tih godinu i više dana. Hvala Allahu, u septembru 2003. stiže mi dopis iz libijske ambasade da mogu uzeti vizu za put.

Krenula sam sa svojom dragom majkom prvo u Tunis, pa u Libiju. Negde na granici, u tuđem autu, dok smo prelazili saharski deo Tunisa, gledali lepe predele i prvi put jeli kus-kus, pokrila sam se.

Posle provedenih mesec dana u Libiji, imali smo šerijatsko venčanje i porodični ručak za njegovu porodicu. Od mojih je jedino majka bila prisutna. Nije bilo novca da dođu i ostali. Ali, bilo je lepo. Malo i skromno venčanje.

Hvala Allahu, dž.š., na Uputi! To je najlepši i najvredniji poklon od Uzvišenog Allaha. Hvala Mu i što me je čuvao i očuvao u životu kroz sva iskušenja, pre i posle islama, i što me je počastio da budem deo ummeta! Neizmerno Mu hvala što mi je dao dobrog supruga! Elhamdullillah na svemu! Samo je Allah, dž.š., zaslužan za sve! Za svu ovu sreću koju osećam što sam muslimanka.

Amina

Pustinja

U isto vreme kad i Amina, uplovila je u novi svet i ušla u beogradski džemat.

Moj život je od samog početka bio veoma specifičan. Majka me je rodila u stare dane, i naravno da sam bila mezimica u celoj familiji. Intelektualne sposobnosti sam počela pokazivati vrlo rano. Osnovna škola mi je bila čista zabava. Sa malo truda, isticala sam se u mnogim oblastima, posebno u jezicima i matematici, u kojima sam i osvajala velike nagrade.

U jeku školskih uspeha, zadesila me jedna vrlo teška i ozbiljna bolest. Zbog toga sam godinu dana morala izostati iz škole, ali me to nije sprečilo da učim i redovno polažem ispite pred komisijom. I pored toga, ostala sam učenik generacije do kraja osnovne škole.

Teška bolest koja me je dočekala na samom početku puberteta, bila je prva moja životna prekretnica. Život mi je bio u opasnosti. Svi su se potresli, porodica, bliža i dalja, kao i svi koji su me poznavali. Mnogi su

se angažovali kako bi mi pomogli. Naravno, najviše podrške su mi pružali najmiliji, roditelji i sestre.

Borba s tom bolešću je trajala više od godinu dana. Na kraju smo, moja porodica i ja, izašli kao pobednici. Nakon određenog vremena izolacije, pokušavala sam se vratiti u normalne životne tokove. Ali, osećala sam da mi život nikada više neće biti isti.

Borba sa tom teškom bolešću je ostavila veliki trag na mene. Iako još uvek samo dete, bila sam veoma uznemirena bliskim kontaktom sa smrću. Od tad sam počela da razmišljam o stvarima o kojima možda deca tog uzrasta baš i ne razmišljaju. Mislila sam o životu, o smrti, o tome kako neko zdrav i uspešan može odjednom da se nađe na ivici života, boreći se sa teškom bolešću. Zašto ona nastaje i kako to da sva ona deca sa bolničkog odeljenja nestanu preko noći? Hoću li ja možda biti sledeća?

Šta se dešava? Ko upravlja i odlučuje time? Mogu li se ti događaji sprečiti i kako? Puno pitanja, a malo odgovora. Sa roditeljima nisam baš pričala o tim stvarima. Još uvek su me smatrali detetom, ne bi razumeli. Nisu znali da sazrevam, i to vrlo brzo, brže nego

što su mislili.

Najviše sam informacija o bolesti dobijala od doktora, koji je, izgleda, prepoznao moju duboku zainteresovanost i znatiželju kako za bolest tako i za sve što se dešava oko mene. On mi je nekako uvek ulivao nadu u izlečenje. Počela sam da volim medicinu. Mogu reći da je počela da me oduševljava. Postojala je pomisao da tu sigurno leže odgovori na sva moja pitanja. Tada sam dosta čitala o svojoj bolesti i razumevala je na blizak način, s obzirom na godine. Doktor je bio oduševljen takvom zainteresovanošću i govorio kako je malo dece kao što sam ja.

Iz tog razmišljanja i načina života, morala sam se vratiti u „normalni život" - što mi je vrlo teško palo. Vratila sam se, ali s čvrstom odlukom da, posle osnovne škole, uđem u svet medicine. Htela sam upisati medicinsku školu, ali mi doktor nije dozvolio, zbog zdravlja, koje se nije baš u potpunosti popravilo. Upisala sam gimnaziju. Jedini cilj, kroz čitavu srednju školu, bio je da upišem Medicinski fakultet. Htela sam da pronađem odgovore na sva pitanja koja su se odnosila na moju bolest.

Puno sam toga prošla kroz gimnaziju, ali odgovore nisam našla. Neko se može pitati

zašto ih jednostavno nisam potražila u veri. Međutim, to je bilo vreme socijalizma i postkomunizma, kada vera i crkva nisu bili baš aktuelni, posebno ne kod ljudi koji su se bavili naukom.

Odrasla sam u pravoslavnoj porodici u kojoj su se tradicionalno slavili glavni verski praznici i slave, ali bez ikakvog objašnjenja i razgovora na tu temu. Sveštenik, koji je dolazio praznicima, nikad nije ništa posebno pričao o tome, a i nije davao prilike da se nešto pita. Mi nismo imali Bibliju u kući. Nikad nisam razumevala o čemu bi on govorio u toku tih obreda. Samo znam da je najviše spominjao oca, sina i svetog duha. A to ko su oni i kakve veze imaju s Bogom, nikako nisam razumevala. U toj zbrci, vođena tadašnjim društvenim okolnostima, okrenula sam se nauci. Bila sam sigurna da ću u nauci i njenim tačnim, konkretnim i opipljivim činjenicama naći istinite odgovore. Moram biti iskrena u jednom: stalno sam osećala prisustvo nečega što vodi moj život i utiče na događaje u njemu. Nisam znala šta bi to moglo biti.

Gimnazija se završila. Medicinski fakultet je napokon upisan. Životni san se ostvario. Prvi korak ka tome i najveći uspeh u mom dotadašnjem životu, bio je upravo taj upis.

Tada sam mislila da nije bilo srećnije osobe na svetu.

Svi oko mene su, takođe, bili srećni i ponosni, osim roditelja koji su bili malo zabrinuti. Školovanje puno košta, a naše finansijsko stanje i nije bilo baš sjajno. Međutim, podrška je stizala s drugih strana, i ja sam, puna poleta, krenula sa studiranjem medicinskih nauka. Na fakultetu su kolege primetile moju snagu, elan i zainteresovanost i često me pitali otkud mi. Za mene nije bilo prepreke. Jednostavno sam letela, radila ono što volim i ono što mi je bila životna želja koja mi se ostvarila.

Osećala sam da mi snaga sama dolazi - kako i odakle to mi nije bilo jasno. Jednostavno me je nešto guralo kroz sve to, ali ja toj snazi još uvek nisam znala ime. Tako je proletelo nekoliko godina. Maksimalno sam se angažovala na fakultetu, u nastavnim i nenastavnim aktivnostima.

Uporedo sa svim aktivnostima koje su imale cilj da pronađem prave odgovore na životna pitanja, počelo je, polako i pomalo, da mi biva jasnije da medicina i ne može dati sve odgovore.

Mnogo pretpostavki, neke potvrđene,

neke delimično, a neke nikako. Puno neslaganja među naučnicima. Počela sam se pitati kako se to može dešavati? Zar medicina nije jasna i precizna? Ne bi trebalo biti razmimoilaženja i neslaganja. Konačno sam shvatila da je to nauka koju izučavaju ljudi koji nekad i pogreše u pretpostavkama ili dobiju različite rezultate u istraživanjima, te kao posledica toga i dolazi do različitih mišljenja.

U to vreme sam se bavila i naučno-istraživačkim radom, i malo bolje počela razumevati stvari, ali naravno s jednim delimično razočaravajućim osećanjem. Medicina mi baš i ne može puno pomoći u razumevanju suštine života.

Tada su počela i velika politička previranja. Čak je i nastava prekinuta zbog aktuelnih zbivanja. U tom trenutku sam se našla u vrlo čudnoj situaciji. Nakon više godina traganja, nisam našla glavne odgovore u medicini, iako sam puno toga naučila. To mi se znanje činilo poput mnoštva sićušnih delova polomljenog ćupa koji nikako da se uklope u celinu.

S druge strane, ta situacija u zemlji. Kome verovati? Ko je u pravu? Puno napada sa svih strana. Svi su normalni životni tokovi bili za-

ustavljeni. Zbog čega? Zbog toga što je neko tamo uradio ili nije uradio, neko ko i ne zna za mene i za moju životnu borbu, kao i za većinu nevinih ljudi. Tada sam poželela da odem iz zemlje koja mi, zaista, nije imala više ništa ponuditi.

Obratila sam se Sili koja upravlja svima nama. Prosto sam izgovorila reči: „Moj Bože!" i zatražila da me izvuče iz situacije u kojoj gubim kontrolu nad životom. Konačno je došao kraj tom privremenom prekidu normalnih životnih tokova. Vratili smo se na fakultet. Sve sam gledala drugim očima. Želja mi je bila otići odatle, bar na kratko, samo da vidim druge i drugačije ljude. Taj drugačiji svet.

I prilika je došla. Ubrzo se raspisao konkurs za međunarodnu razmenu studenata medicine. Oduševljeno sam dočekala ovu novost i naravno, pošto sam zadovoljila sve uslove, konkurisala sam. Vrlo mali broj studenata završnih godina imao je priliku da otputuje, a konkurencija je bila velika.

U prvom krugu sam se našla ispod crte, za par mesta. Nisam se razočarala, s obzirom da je to bio prvi takav konkurs. Čekaću drugu godinu, samo ću biti uporna.

Posle nekoliko meseci, u toku spremanja ispita u aktuelnom ispitnom roku, dobijam poziv od koleginice koja radi u asocijaciji za razmenu studenata. Saopštava mi da zove sve studente redom koji su ispod crte i nudi mesta koja su vraćena, jer su neki odustali.

Ovo je bio šok! Okrenula mi se cela soba! Nisam mogla verovati da se to stvarno događa, da ću ipak dobiti šansu da odem negde! Ponudila mi je dve, jednu u dalekoj južnoameričkoj, a drugu u bližoj arapskoj zemlji. Nije mi trebalo puno da se odlučim za drugu opciju. Jedina prepreka je bila što se mora platiti put, dok je boravak besplatan.

Saopštila sam svojima. Bilo im je drago, ali s obzirom na finansijsku situaciju, nisu baš bili oduševljeni. Zaista nisu mogli puno pomoći. Imala sam osećaj da tamo moram otputovati i da ću već nekako naći novac.

Saznala sam kako se ostale kolega snalaze. Studenti ko studenti, svi su, manje-više, na istom. Traži se sponzor, to je rešenje. Tako smo započeli nimalo lak posao. U međuvremenu sam sređivala papirologiju. Novac je nekako počeo da pristiže. Karta je rezervisana. Datum određen. Pred skoro sam polazak, saznajem da ipak nemam dovoljno

novca za kartu. Panika! Šta raditi sada? Puno poziva, razgovora, kako doći do te cifre koje jednostavno nema? U zadnji čas stiže iznenadna uplata i karta je kupljena.

Došlo je vreme polaska. Mama plače. Nikada se nismo razdvajale na duži period. Tešim je da će sve biti u redu i da ću se javljati redovno, iako idem sama u nepoznato. Stigla sam na aerodrom, prošla celu proceduru i našla se u avionu. Sve vreme sam imala taj isti osećaj: ovo mi je životni put na koji jednostavno moram otići. Bila sam uporna u tome i pored svih priča od ljudi koje poznajem. Govorili su da nije baš pametno da idem sama u arapski svet, da se tamo svašta dešava, posebno devojkama i ženama bele puti. Ali, te priče jednostavno nisu dopirale do mene. Išla sam do željenog cilja.

I poletela sam. Osećala sam da mi je sve ovo suđeno. U tih skoro godinu dana pripreme, počela sam sve više i više osećati kako ta sila, sudbina, ili već šta, jednostavno vodi moj život ka unapred određenim tokovima, na koje ja nemam nikakvog uticaja.

Prva stanica je bila Turska, Istanbul. Doživela sam ga noću. Ličio mi je na grad iz neke bajke, sa onim osvetljenim kupolama

i kulama. Pretpostavljala sam da pripadaju džamijama, iako ih nikad uživo nisam videla. Tada sam zaista osetila da ulazim u nešto nepoznato nad čim više apsolutno nemam kontrolu. Bila sam oduševljena i prepustila se tom doživljaju.

U avionu sam imala susret sa arapskom ljubaznošću i pažnjom, posebno prema ženama, možda prema belim ženama. Ne znam, ali ljubaznost je bila prisutna. Pored mene je sedeo mladić koji se vraćao iz Evrope. Puno mi je ispričao o toj arapskoj zemlji u koju idem, u kojoj je on rođen. Dao mi je puno praktičnih saveta i vizitkartu, u slučaju da mi nešto zatreba. Zaista, takvo ophođenje od nepoznatog čoveka nisam dotad doživela.

Sleteli smo na aerodrom tog ogromnog arapskog glavnog grada. Shvatila sam da sam došla u potpuno drugačiji svet. Mladić mi je i dalje bio od pomoći. Trebalo je da se obratim glavnom predstavniku naše kompanije na tom aerodromu kako bi me uputio dalje. Međutim, od njega neke velike pomoći nisam imala, sem što me je preporučio drugom čoveku, koji ima agenciju na aerodromu.

Problem je bio u tome što je trebalo da dalje nastavim vozom ili autobusom, još

nekih šest stotina kilometara. Bila mi je potrebna pomoć da nađem prenoćište, iako je već pola noći prošlo, da kupim kartu i ujutru nastavim put. Gospodin na koga sam upućena, zaista je nastavio da pokazuje arapsku ljubaznost i gostoprimljivost, te me je lično, zajedno sa još nekim putnicima, odvezao u hotel, smestio i ugovorio sve za sutrašnji nastavak puta.

Sve je izgledalo kao neki san. Nakon noćnog odmora, ne mogu reći spavanja, jer je trema učinila svoje, našla sam se u restoranu na doručku. Obavestili su me da mi je gospodin od sinoć ostavio poruku da putujem vozom u podne i da će neko doći po mene. Javio je studentima u mojoj krajnjoj destinaciji kad stižem, kako bi me sačekali.

Mom iznenađenju i oduševljenju nije bilo kraja. Imala sam dovoljno vremena da malo razgledam okolinu. Kraj je bio vrlo miran. Male uličice s manjim trgovačkim radnjama, pune svega i svačega. Nisam bila za kupovinu, samo za razgledanje. Primetila sam jednu divnu galeriju i, na poziv čoveka koji je stajao pred vratima, ušla da razgledam.

Bilo je još turista unutra koji su već promatrali razna umetnička dela. Odmah su mi

dali stolicu da sednem, ponudili sokom i počeli da iznose ponude. Zaista sam bila oduševljena. Nisam planirala ništa da kupim, ali pored tolikih lepota i takve ljubaznosti, nisam se mogla suzdržati. Kupila sam jedan lep komad.

Za oko mi je zapala jedna velika slika. Tada nisam znala šta je na njoj. Bila je ispisana arapskim slovima i izgledala prelepo. Pitala sam šta je to. Odgovorili su mi na engleskom da su to Božija imena. Nije mi baš bilo jasno šta to znači, ali sam ipak prokomentarisala da je slika divna.

Put sam nastavila komfornim vozom. Odužila sam se ljubaznom gospodinu za svu pomoć koja je zaista bila velika i uzela i njegovu vizitkartu. U vozu mi je bilo divno. Malo je ko znao engleski, tako da sam na svakoj stanici pitala konduktera, jednog divnog čiku, da li je to taj grad.

On je uspeo shvatiti kuda idem, te mi je sam prilazio i odmahnjivao rukom kad bi stanica bila blizu, pokazivajući rukama meni nešto nerazumljivo. Mislila sam da sam mu možda dosadila, ili da mi slučajno nešto ne preti. Kasnije saznajem da je to znak koji kaže da treba da se strpiš i sačekaš.

Stigoh napokon. Već je bio mrak. Studenti su me čekali. Novim i veoma skupim autom, odvezli su me do studentskog kampa gde su smešteni studenti na razmeni. Sve mi je i dalje izgledalo kao iz bajke. Taj grad je noću bio predivan. Setih se reči ljudi iz glavnog grada, kad su saznali kuda idem, da mi je bolje da ostanem gde jesam. Razlog je, između ostalog, bio što je to za njih provincija, a taj grad, jedan od jačih muslimanskih gradova, gde navodno stranci i nisu baš dobrodošli.

Na sreću, moj prvi utisak nije bio takav. Prijem je bio divan. Ljudi su bili nasmejani. Kao da su me nekako pozdravljali, jer sam očigledno odudarala od okoline i bila vrlo upadljiva. Doista mi se dopalo. Nisam se osetila ni trenutak nedobrodošlice i neljubaznosti, naprotiv, suprotno.

Rekli su mi da ću tamo videti dosta muškaraca kako nose njihovu tradicionalnu odeću u vidu haljine o kojoj sam se raspitivala, jer mi je bila vrlo interesantna, a zove se galabija. Tako je i bilo. Studenti su bili vrlo mladi i obučeni u zapadnjačkom stilu, kao i većina ljudi na fakultetu i u bolnici, što ću kasnije videti.

Ušli smo u studentsko naselje koje me je,

takođe, ostavilo bez reči. Portiri su na ulazu. To je bio zaista mali prelepo uređen grad. Odveli su me u apartman i objasnili da je to deo za ženske goste. Takav je običaj kod njih, ženski i muški gosti su odvojeni.

Sve mi je to bilo zanimljivo. Dočekalo me je ljubazno osoblje, iako je već bilo kasno. Usput su mi objasnili da je moj mentor jedan od vrlo poznatih profesora u celoj zemlji, a i šire, i pitali kako sam uspela njega dobiti za mentora. Odgovorila sam da nemam nikakve veze sa izborom mentora, nijednog od tih profesora ne poznajem, birala sam ih na osnovu tema.

Rekli su mi da imam sreće što sam njega dobila za mentora. Osećala sam se srećnom i bila oduševljena svime što sam doživela. Odmah su me odveli da se javim roditeljima i objasnili kako da to radim u buduće. Mama je bila presrećna. Ja sam bila tako daleko od njih, ne samo prostorno, već i po običajima u tom po svemu drugačijem svetu.

Pitali su me da li sutra želim da se upoznam sa profesorom ili, pošto je nedelja, u ponedeljak. Tada su me obavestili da je kod njih nedelja radna. Jedino je petak neradni dan. Za hrišćane je neradna nedelja. Nisam ni

znala da tu ima i hrišćana, te su se oni našali li u smislu da kod njih svaki dan prodavnice rade. Petkom se može kupovati kod hrišćana, a nedeljom kod muslimana.

Ovo je, zaista, bio moj prvi susret sa istinskim muslimanima i takvim okruženjem. Bila sam oduševljena. Nikad nisam razmišljala zašto mi ne radimo nedeljom. Smatrala sam da je to jednostavno tako. Kako sam ranije kazala, vera mi u dotadašnjem životu nije bila tako bitna, ali ovde, koliko sam mogla primetiti, bitna je, i to mnogo. Rekla sam da, što se mene tiče, nije bitno koji je dan, da mi odgovara već sutra. Sve je bilo tako čisto i uređeno, ali na njihov poseban način, i to mi je u potpunosti odgovaralo.

Sutradan sam bila spremna za upoznavanje sa mentorom. Sa mnom je išao čovek iz pratnje. I to smo čak imali. To je bila privilegija ženskih gostiju. Taj čovek je trebao da me odvede do mesta gde ću se naći sa studentima, koji će me potom odvesti profesoru. Tog jutra sam doživela još jedno iznenađenje.

Spavala sam, ali ne tako čvrstim snom, jer su trema i umor učinili svoje. Negde pred zoru, začu se nekakav glas sa ozvučenja. Trg-

nuh se i zapitah šta je to. Potom se setih da sam u muslimanskoj zemlji, i prisetih se scena iz nekih filmova u kojima sam čula sličan zvuk. To je njima neki poziv, znak upućen iz džamije. Bilo mi je vrlo čudno, jer mi je to prvi susret sa ezanom. Džamija je bila odmah do zgrade u kojoj sam bila smeštena. Bilo mi je vrlo čudno koliko je ovde vera važna i zastupljena, što sam već za tako kratak period primetila.

Stigli smo kod profesora. Usput, nigde kraja mom oduševljenju stilu gradnje, uređenosti prostora i okoline. Zaista sam u drugom svetu. Profesor je bio stariji, puniji čovek s brkovima, tako nežnog i smirenog izraza lica, sa znacima dobrodošlice na njemu. Inače se to moglo videti na licima skoro svih ljudi koje sam upoznala. Seli smo i upoznavali se kroz razgovor.

Tokom pet godina studiranja na fakultetu u mojoj zemlji, nisam takav razgovor obavila ni s jednim od profesora. Voleo je da zna skoro sve o meni, o mojoj porodici, mestu gde živim, mojim razmišljanjima, te je razgovor potrajao. I on je meni pričao o svojoj porodici i dao vizit-kartu s svim mogućim kontakt telefonima, čak i kućnim, i rekao da mu se uvek mogu obratiti za pomoć.

Bila sam oduševljena. Za kraj je ostavio komentar koji me je naveo da razmišljam o nekim situacijama. Prokomentarisao je, sasvim smirenim i uobičajenim tonom, da ja dolazim iz zemlje čiji je narod ubijao njegovu braću muslimane. Ostala sam šokirana. Ja, kao prozvana da pripadam narodu koji je nekog ubijao, koji je agresor, ne mogu da verujem. Posle male šutnje, odgovorila sam da je tada bio rat i da nisam učestvovala u tome, niti iko iz moje porodice. Takođe, ne poznajem nekog ko je takve stvari radio. Profesoru je bilo žao što me je doveo u neprijatnu situaciju, ali to je bio prvi put da se posle tih zbivanja susreće s nekim iz moje zemlje i jednostavno je osećao potrebu da mi to čisto kaže, jer ga je u duši bolelo.

Smirili smo tenzije. Završio sledećom rečenicom: "Znam da Vi imate pogrešnu predstavu o muslimanima i nadam se da ćete u toku ovog boravka upoznati muslimane i promeniti mišljenje."

Iskreno, nisam imala nikakvu posebnu predstavu o muslimanima, niti o bilo kom drugom narodu ili verskoj skupini na svetu. Nemam predrasude po tom pitanju. Znala sam da u susednoj zemlji žive muslimani, kao i u još nekim krajevima naše bivše ze-

mlje. Oni su stalno bili dovođeni u vezu s Turcima i njihovom petovekovnom vladavinom, naravno u negativnom kontekstu. Poznavala sam dosta muslimana, ali ih zaista, nisam razdvajala od drugih, niti sam ikada s njima razgovarala o tim temama.

Ponavljam, vera baš i nije bila aktuelna tema u našoj zemlji. Mogu reći da je možda tek postala otkako su se izdešavale korenite promene i rat na prostorima naše bivše države. Medijska blokada pod kojom smo dugo bili učinila je svoje, pa sam „slepa pored očiju." Bilo me je donekle i stid što o tome ne znam više.

Oni su se potrudili da mi u najlepšem svetlu prikažu šta znači biti musliman. Profesor je jednom prilikom rekao kako njega redovno na putovanjima, kongresima i svetskim zbivanjima, kolege sa zapada pitaju koliko ima žena, smatrajući da ima harem negde tamo, u svojoj arapskoj zemlji. On bi uvek odgovarao da ima samo jednu ženu, što bi opet izazivalo njihovo čuđenje.

Pričao mi je i o tome kako se smatra da muslimani zlostavljaju žene, da im ne daju nikakva prava, da ih ne školuju i slično, i da ću svojim očima videti kako to nije istina.

Upoznala sam neke studentice medicine iz grupe s kojom smo kontaktirali, potom sam upoznala mnoge profesorice s medicinskog fakulteta. Neke od studentica su nosile marame na glavi, a neke nisu. To mi je bilo interesantno, iako nisam znala pozadinu. Sve profesorice koje sam upoznala su nosile marame i bile obučene tradicionalno, po verskim propisima. Bilo mi je zanimljivo gledati tako ugledne žene. Počela sam da shvatam da nije toliko bitno kako izgledaš i šta oblačiš, već ono šta nosiš u sebi. Upoznavala sam i druge profesore, docente, asistente, uglavnom one na koje me profesor upućivao. Sve su to bili divni ljudi.

Jedna, meni vrlo čudna stvar, bila je što su svi započinjali teme o veri. Moje sramote, ništa ne znam! Nemam ni o čemu da pričam s njima. Nekako sam se izvlačila pričom kako kod nas vera nije tako zastupljena i kako se javno ne ispoljava kao ovde. To im je bilo više nego čudno, jer je za njih vera stub, oslonac u životu. Pitala sam se u kakvoj sam to zemlji i sredini odrasla.

Bilo mi je neobično kako oni, kao ljudi od nauke, imaju tako jaka verska ubeđenja i takvu sponu s verom, dok sam ja celog života odrastala u sredini gde su te dve stvari

nespojive.

Učeni smo da nauka pobija postojanje Boga, te Darvinovu teoriju evolucije. Prihvatali smo to „zdravo za gotovo." Poverovavši da je čovek nastao u toku evolucije, od majmuna. Tradicionalno smo prihvatili veru kao neku sekundarnu stvar u kojoj se obeležavaju praznici, uglavnom, porodično, ne javno, ali bez ikakve veze između ta dva aspekta života.

Ovo je bilo nešto novo. Svakim danom sam se bolje upoznavala s tim ljudima i navikla na neke njihove običaje. Nije bilo razgovora mimo predavanja i službenih (sastanaka), a da se vera nije spominjala. Posebno sam s nekolicinom razgovarala o tome. Bila sam puna pitanja. Susret s novim, probudio je znatiželju u meni.

Jedna od stvari koje sam takođe primetila je bila vezana za njihove međusobne razgovore. Nisam ih razumevala, jer su bili na arapskom, ali tako dinamični, rekao bi čovek da se svađaju, a oni nasmejani sve vreme. Na kraju se izgrle, izljube i završe jednom rečju koju su toliko često ponavljali da sam je zapamtila. Bila je to reč *inšallah.* Šta li im znači ta reč, zanimalo me da ih upitam. Bili su ras-

položni da mi objasne, kao i sve što bih ih pitala. Ona znači: šta god da se dogovaraš s nekim, ili planiraš da uradiš, trebaš da dodaš da će to biti ako Bog dozvoli i ako je Njegova volja da se desi. Takvu vezu, naučnika, medicinara i doktora, s Bogom još uvek nisam mogla da shvatim.

Tako su prolazili dani, a ja sam se sve više vezivala za te ljude, njihov način života i razmišljanja i počela se prepoznavati u svemu. Ulazila sam u razgovore o Božijim poslanicima, o Božijim knjigama. Saznala sam šta znače reči ispisane na arapskom u onoj galeriji: Božija imena, ustvari-lepa Božija imena, ono što ljudi znaju o Njemu, što je spomenuto u Njegovim knjigama, tj. poslednjoj objavi - Kur'anu.

Shvatila sam kroz tu priču kompletnu vezu čitavog čovečanstva, od samog nastanka. I sve je bilo toliko jasno. Komadići polomljenog ćupa su dobijali mesto i počeli činiti jednu celinu. Sve je počelo da se uklapa, a moje srce da drhti od sreće i radosti otkrivanja Istine i lepote kakve islam nosi u sebi.

Sve je tako jednostavno, jasno i na svom mestu. Jasnije nego naučne činjenice koje uvek mogu imati grešku. Ove su činjenice čiste od grešaka. Srce koje želi istinu i traga za odgovorima, prepoznaje ih kao istinite.

Tako sam ih ja doživela. U srcu sam osećala zadovoljstvo svakim novim dokazom istine.

Shvatila sam zablude i greške koje su nastale uplitanjem ljudskog u Božije, posebno u velikim religijama kao što je hrišćanstvo i pravoslavlje, kao deo toga.

Shvatila sam da je Kur'an jedina čista i sačuvana istina koja je došla od Boga, našeg Stvoritelja, Jednog Jedinog. U arapskom jeziku i jeziku svih muslimana postoji Božije ime Allah - Onaj osim Kojeg drugog Boga nema. Ta istina je jedina koja je sačuvana do dana današnjeg i biće čuvana do Sudnjeg dana. To je zadnja poruka čovečanstvu. Poslednji zavet koji je čovek uzeo na sebe. Sve je bilo tako jednostavno, jer istina je uvek kristalno jasna.

Kako su sva ta saznanja uticala na mene? Bila sam oduševljena! Možda je to malo reći, jer je teško opisati stanje spoznaje životne istine. Kao da sam dobila nove oči kojim gledam svet, nove uši kojim ga osluškujem, nove misli kojima razmišljam o njemu i novu šansu da živim na potpuno ispravan način.

Život nisam više gledala samo s materijalne ili duhovne strane, kako sam ranije naučila i radila, već u potpuno novoj dimenziji – sveobuhvatnoj, jer je život zaista takav. Svet proučavamo razumom i činjenicama.

Doživljavamo ga čulima i stvaramo emocije u skladu s tim, a sve to zajedno smo, u stvari, mi kao celina. Tako nas je Bog stvorio, i to je jedini ispravan pogled na svet. A tu smo privremeno, u prolazu... Do sledeće stanice na putu ka Džennetu i susretu s Njim, Uzvišenim Stvoriteljem. Zašto propustiti tu šansu?

Moja nauka je dobila potpuno novu dimenziju. Pre povratka kući, izgovorila šehadet. One reči kojima prihvataš jedinu istinu, islam, kao životni put: „Svedočim da nema drugog Boga osim Allaha i da je Muhammed Njegov rob i Njegov poslanik!"

Majra

Leptir

Draga moja, puno mi nedostaješ i volim te u ime Allaha. Ti si bila jedan od sebeba da prigrlim islam, ali ne onako snažno kao ti. Allah ti dao uzvišenu nagradu i videćemo se u Džennetu, inšallah. Ti si moja vila ravijojla.

Tvoja vila

Zovem se Jelena. Rođena sam u Srbiji, u malom gradiću Sjenici. Moji kontakti s islamom su bili neizbežni, jer je u mom gradu većinsko stanovništvo muslimansko. To ipak nije povod mog prihvatanja druge vere i totalnog preokreta u životu. Bila su potrebna mnogo veća ubeđenja i dokazi. Mnogi smatraju da me je bilo lako nagovoriti - kao jedan, dva, tri! Ali ne, nikako! Bio je to vrlo trnovit put do konačne istine. Taj put počinje još davne 1995. godine kada mi je bilo svega trinaest godina. Te godine sam se iznenada jako razbolela. Imala sam

unutrašnju upalu oka i krvarenja koja su se širila velikom brzinom. Provela sam neko vreme u beogradskim bolnicama. Na svako pitanje, lekari su odgovarali da ne mogu naći uzrok bolesti. Nakon toga, dobijala sam napade povraćanja, mučnina, nesanica, neverovatne košmare. Zatim je usledio period spavanja. Da sam mogla, ceo život bih prespavala. Neko vreme budem dobro, i to traje mesec dana, pa opet, sve u krug.

Dolazi period srednje škole koji sam provela u drugom gradu, gde mi se agonija povećala. Nekoliko puta sam bila hospitalizovana zbog problema sa okom, još uvek zbog nepoznatog uzroka. Povraćanja su me dovela do toga da svi naviknu da često posećujem lekare i da mi, zapravo, nije ništa. Košmari su bili nepodnošljivi. Noću bih se budila daveći sebe i udarajući glavom u zid. Stalno je tu bio prisutan neki glas koji me je nagovarao da je najbolje da se ubijem i da će jedino tako sve moje muke proći. Mnogo sam patila, ali sam se držala junački. Nisam htela da pokažem drugima da sa mnom nešto nije u redu, do te mere. Upadala sam u sve veću depresiju i, naravno, sve rešavala snom. Najteži trenuci su bili ubeđivanje s mojim najbližima da mi nije dobro, što oni ili nisu videli, ili nisu mogli da prihvate. Koliko me je

samo puta navečer otac vodio u hitnu službu, jer nisam mogla prestati povraćati i smiriti se od bolova. Postalo je sasvim normalno isprimati venske injekcije i nastaviti, sutradan, kao da se ništa nije desilo. Lekari mi više nisu verovali. Takođe, ni porodica. Povukla sam se u sebe i trpela.Volela sam ići u crkvu, jer me je molitva duboko smirivala. Taj osećaj odsutnosti u molitvi mi je jako prijao. Nisam verovala u trojstvo, jer mi nikad nije ni bilo objašnjeno. Za mene je postojao Bog i Njemu sam se obraćala. Pa kako i ne bi, kad mi niko živi nije verovao kroz šta prolazim. Svakog petka, u srednjoj školi, išla sam u crkvu, molila se i palila sveće. To mi je davalo neku utehu. Ali, patnje nikako nisu prestajale. Nakon završene srednje škole, operisala sam krajnike. Ta operacija je za mnoge kao vađenje zuba. Ali nažalost, za mene je bila neverovatno mučenje. Dobila sam upalu grla, i to jako teško podnela. Čak sam izgubila skoro desetak kilograma. Jedne noći, provedene sa mnom u istoj sobi, majka me je uporno pokušavala probuditi i ubediti da u sobi nema nikoga, kao da me niko neće ubiti. Moja divna i brižna majka, posavetovala se s prijateljicama i zaključila da to više nije slučaj za lekare, već za neko duhovno lice. Povela me je do susednog

grada, po preporuci prijatelja, kod jednog hodže koji navodno skida magiju, ako je ima. Šta mi je još preostalo, nego da i to probam. Bila sam ravnodušna, ali i jako umorna. Odmah nam je taj čovek, koji nosi titulu hodže, a zapravo učeni sihirbaz, rekao da sam puna sihira. Ti sihiri su, prema njegovim rečima, bili na želucu, u materici i još na nekim mestima u telu. Dao mi je da pijem neku vodu, određene papire da palim i da se kadim time, zatim nešto napisano na papiru da zakopam. Tada sam, prvi put u životu, počela da verujem da nisam luda, već da nešto upravlja mojim telom. No, kao i svaki poslušan pacijent, odmah sam počela sa izvršavanjem svih zadataka koje mi je sihirbaz dao, kako bi mi bilo bolje. I zaista, jedno vreme sam se osećala bolje. Vidite kako neznanje dovede čoveka u još veći problem. Taj period je vrlo kratko trajao, da bi nastupio još očajniji. U to vreme sam već bila upisala fakultet u Beogradu. Studije su išle dobro, sve dok ne bih upala u depresiju i dobila košmare. Sve me je to odvlačilo od knjige. Živela sam kao u nekom čudnom vakumu. Dešavalo mi se da ne znam misliti niti razmišljati jasno. Prisutna sam, ali se sve to dešava nekom drugom, a ne meni. Kao da sam posmatrač svog života, a ne glavni akter.

I u Beogradu sam se često molila u crkvi. To je bilo moje tajno oružje. Ali, nije uspevalo. Baš u tom periodu, moji dobri prijatelji se okreću islamu. Tokom naših susreta, stalno sam dobijala nove informacije o toj religiji. Sve je bilo lepo, ali daleko od mene. Nisam se puno udubljivala, jer sam, iz predrasuda i subjektivnih razloga, gajila averziju prema islamu.

Nakon nekoliko jadanja, jedan prijatelj mi je objasnio da ako hoću da moje muke prođu, a ubeđena sam da je sihir u pitanju, jedino rešenje je lečenje Kur'anom. Šta sam mogla izgubiti? Zašto da ne pokušam? Sve sam probala, pa ako i ovo ne uspe, onda polako, po savetu lekara iz studenstke službe, na lečenje kod psihijatra. Ugovorili smo put za Sarajevo. Moja divna majka ni sama ne veruje u to, pružila mi je podršku da to i pokušam. Noć pred put, imala sam neverovatne košmare, sanjala silovanja, mučenja, davljenja. I opet onaj isti glas koji nije prestajao da preti. Kada sam se probudila, jedva sam došla do daha, koliko sam jako samu sebe stezala rukama oko vrata. U putu sam izgubila glas. Jedva sam se čula, iako nisam bila prehlađena. Jednostavno, samo tako. Put u Sarajevo mi je teško pao, jer po prvi put idem tamo, osećajam se nelagodno zbog skoro završenog

rata. Hvala Bogu, divna devojka, sada moja sestra po veri, bez ikakve reči me je prihvatila na konak u studenstkom domu. Bilo je to moje prvo susretanje s pokrivenom ženom. Najlepši susret u mom dotadašnjem životu. Nešto me je kod nje jako zaintrigiralo. Kroz razgovore, shvatila sam njenu situaciju i sve poteškoće koje je imala, a ipak je tako srećna. Tako poletna i razdragana. Iskreno, zavidela sam joj na toj neopisivoj snazi. Čak sam je i pitala kako uspeva.Veselo je odgovorila da joj klanjanje i obraćanje Allahu, dž.š., briše sve teškoće. Zanemela sam.

Usledio je put u susedno selo kod čoveka koji leči Kur'anom. I dalje nisam imala glasa. Došavši kod njega, osećaj mučnine, tegobe i želje da pobegnem, nije me napuštao. Ipak, tu sam, pa šta bude neka bude. Neverovatno sam se znojila i osećala da ću se onesvestiti. Ali, kao po navici, bila sam rešena da i to probam. Neka i napustim ovaj svet, ovako nema života. Ukućani su bili veoma prijatni. Dečica oko majke koja je spremala jelo, ponašajući se kao da nas poznaje stotinu godina. Počelo je učenje Kur'ana. Prvi znaci da u meni postoje sihiri i džini su se pojavili. Čak sam povratila. Za čudo, nisam povratila onih pet ćevapa i lepinju koji sam pojela pre nekih pola sata. To je bila nekakva mešavina krvi i

nečega crnog, zelenog. Pošto se učenje odužilo i čovjek nije uspeo da uradi ništa više, a počela je padati noć, rešio je da prekine i objasni mi neke stvari. Kada me je pozvao da otvorim oči i kažem kako se osećam, moj glas se potpuno povratio, kao da nije bilo ničega. Dobila sam onu zdravo crvenu boju u licu koju dugo vremena nisam imala. To je za mene bilo neverovatno buđenje. Sve te godine lečim se nečim što mi ne pomaže, a nakon nekoliko sati, osećam se mnogo bolje.

Lampica se upalila. U toj sobi nije bilo više nikakve prepreke između mene i rešenosti da budem zdrava. Pitala sam čoveka šta dalje. On mi je odgovorio da imam dva izbora, i da je to na meni. Ako se vratim starom načinu života i ne budem se pridržavala pravila koja su potrebna da bi se džini držali daleko od tela i života osobe, onda ću mu biti stalni gost. Ukoliko odlučim da se borim, onda je sve rešeno, samo je pitanje vremena. Pitala sam ga kako ću da klanjam kada sam hrišćanka. Ja to ne znam. On je odgovorio da probam, uopšte nije teško. Bila sam neverovatno rešena da na putu između mene i zdravog života više niko neće stati, a kamoli džini, magije i zli ljudi. Počeo je prvi namaz za moj život i zdravlje. Klanjala sam rame uz rame s prijateljicom, u džematu, za istim

čovekom. Taj osećaj ne mogu opisati, kao ni toplotu koja mi je strujala telom, i sreću koju su mi vene osetile uprkos zbunjenosti zbog proteklih događaja. Moj prvi korak na putu ka islamu. Put ka Uzvišenom Allahu. Kasnije sam shvatila obaveznost namaza, propisanost i Allahovu mudrost u tome, kao lek za moje ranjeno telo i izgubljenju dušu. Vratila sam se u Beograd rešena da pobedim sve što je u meni, jer nisam imala prilike da putujem često u Sarajevo. Ovaj period je bio vrlo težak. Rešila sam da se posvetim islamu u tajnosti, kako zbog toga da mi ljudi ne bi pravili probleme, tako i zbog sebe. Moja ubeđenost treba da raste, da shvatam i učim. Čekala sam da sve dođe na svoje mesto. Kako sam se sve više posvećivala svojoj novoj veri, napadi su se intenzivirali. Našla sam nekoliko sihirova u kući svojih roditelja.

Prvih nekoliko dana, košmari su bili takvi da sam se bojala spavati, ali sam se branila klanjanjem i čitanjem Kur'ana. Gospodar je hteo da vidi moju rešenost i iskrenost, pa je dozvolio da me zli džini još malo muče. Ubrzo se sve smirivalo. Hvala i zahvala pripada samo Njemu Uzvišenom! Upravo se tada moje verovanje, da je Bog Jedan i da nema sudruga, kao i da je Muhammed, a.s., Njegov poslednji poslanik, usadilo

duboko u mom srcu. U tom periodu sam postala iskrena i nepokolebljiva muslimanka. Vernica u Svemogućeg Allaha. Namaze nisam napuštala, pa čak ni na fakultetu. To mi je bilo na prvom mestu, a zatim sve ostalo. Svoje nisam odmah obavestila, ali sam mami, na sporedan način, saopštila šta radim i kako se borim. Naravno, kao i uvek, sve je odbila da prihvati. Dobra moja majka, bilo joj je teško. Nije lako sve te godine gledati kako joj dete tinja pod nečim čemu dotad nije bilo leka, pa odjednom sazna da je jedini lek promena verovanja. I to baš da postane muslimanka. Ovako nešto u našoj sredini nije nikako za prihvatiti, ni u teoriji, a kamoli u praksi. Allahova, dž.š., mudrost je iznad svega i svih naših razmišljanja i očekivanja. On Jedini, Moćni, Pravedni, Vladar moje duše. Tada je počela da se rađa neka nova Jelena. Samouverenija, zdravija, ali s još mnogo toga što treba naučiti i preći. Uvidela sam da moram promeniti životni stil ako želim pokazati iskrenost i da mi bude prihvaćeno ono što radim. Čemu sve to, tolika patnja, ako nema promene? Na meni je bila sva odluka. Nakon mnogo borbe, polako je sve počelo da dolazi na svoje. Neke loše stvari, navike i ljude sam vrlo lako odbacila, i za to se nadam nagradi od svog Gospodara. Kada

mi se koncentracija popravila i vratila volja za učenjem, povredila sam leđa. Znala sam da je to njihov zadnji udarac. Poslednjim atomima sam se borila da ostanem na fakultetu, ali bolovi mi nisu dozvoljavali. Za to vreme sam upoznala mnogo divnih devojaka koje su mi postale sestre u islamu. Kako je bilo divno kad sam osetila novu vrstu ljubavi. Predanost, odanost i odlučnost da budemo jedni uz druge. To je za mene bio najlepši san. Učile smo jedne druge. Pomagale se. Bodrile. Koliko su me samo moje divne sestre molile da učim. Da skupim snagu i zaboravim bolove. Ali, nije imalo izlaza i morala sam se nakon tolike borbe, vratiti i biti kod svojih. Ovaj period života u Beogradu, sa svojim sestrama, period sreće i ljubavi, za mene je najsretniji i najskuplji u celom životu. Period rađanja, samospoznaje i uverenja da je islam jedina ispravna vera. Već se polako pročulo da sam primila islam. Nastupile su opet duge posete lekarima, koji se nanovo, čude i ne veruju mojim bolovima. Čak me je otac vodio najvećim specijalistima u zemlji, da bi nam jedan od njih, onako zbunjen, rekao da ne razume moje stanje. Meni, prema snimcima, nije ništa. Znala sam odlično da je to poslednji udarac na moje istrošeno, godinama mrcvareno telo. Kako su me samo

moji nežni roditelji pazili. Allah, dž.š., me je doveo na taj stupanj da budem kao mala beba i uvidim njihovu nežnost, dobrotu i strpljenje. I što je najveća Njegova mudrost, da uvidim njihovu bol. Zato sam ćutala i krila svoje verovanje i svoju novu veru. Nisam htela da se povodom toga sukobljavamo. Zapamtite da svi u životu budu i prođu, ali roditelji su jedini koji tapkaju za nama. I u dobru i u zlu, oni su tu. Hvala Allahu, dž.š., na toj milosti, jer me je baš taj period naučio da budem jaka. Dao mi je korenje i shvatila sam da moja vera ne može biti potpuna, dok ova dva Allahova, dž.š., stvorenja ne postavim na njihovo mesto, a to je mesto roditelja. Usledilo je vrlo teško, ali i predivno vreme. Duboko iznutra proganjao me je osećaj da nećemo još dugo biti zajedno, pa sam pokušavala svaki trenutak provesti s njima. Allah, dž.š., kaže u Kur'anu:

Budi prema njima pažljiv i ponizan i reci: "Gospodaru moj, smiluj im se, oni su mene, kad sam bio dijete, njegovali!" (El-Isra, 24)

Vremenom su saznali i uverili se, po ponašanju i oblačenju. Tada mi je noćni namaz bio kao farz. Dugo sam ostajala na

sedždi i molila za izlaz, jer nisam znala šta da radim. Nisam želela da povredim porodicu, ali ovo je moj Put i ja ga se nikako neću odreći. Nekolicina njih je vršila pritisak da odustanem od svega toga, ili je život mojih roditelja u pitanju. Pretnje su bile sve učestalije, dokazali su mi da su ozbiljni. Nisam imala drugi izbor nego da odem. Allah, dž.š., je svedok moje boli. Napustila sam roditeljsku kuću i ostavila im pismo u kojem im obznanjujem da sam prešla na islam, i odlučnost u tome. U njemu sam navela da ne želim da ih povredim, iako znam da sam to već uradila. Ipak, meni je život, moj spas, preči od svega. Nastavljam svoj put. Obećala sam da ću im se uvek javljati kako bi znali gde sam i šta radim.

Sve se odvijalo neverovatnom brzinom. Bez dinara i plana, oslonila sam se na Allaha, dž.š., i Njegovu odluku. Boravila sam u kući jedne sestre, za koju molim Allaha, dž.š., za najlepšu i najbolju nagradu na dunjaluku i Ahiretu. Druga sestra iz beogradskog džemata je bila u poseti muževljevim roditeljima u Jordanu. Kada su čuli za moj postupak, u prvi mah su se zbunili. Nakon nekoliko razgovora, odlučili su da me pozovu u Jordan. Pristala sam da odem i tamo radim, da bar parče hleba obezbedim.

Ovo je bila veoma teška odluka, ali mi se činila kao najbolja. Dan pre leta za Jordan, videla sam se s bratom i njegovom ženom. Tugu u bratovim očima nikada ne mogu zaboraviti. Dugo, dugo me je grlio i uporno ponavljao: "Pa kuda ideš? Ostani kod mene! Molim te, ostani, ja ću da te čuvam. Ko ima tamo? Kuda ideš, jedina moja sestro? Kako da te pustim?"Dok su mu suze padale niz lice, prodrmao me je jako kao da ne veruje da nam se to događa. Ponovo me zagrlio. Ostali smo dugo tako. Nisam imala snage da ga pusti, želela sam da ovaj zagrljaj traje večno. Allahu ekber! Allahu ekber! On mi je kao podršku dao brata, majku. To mnogi nisu imali, ali ja jesam. Allahu ekber! Tu, na trotoaru male beogradske ulice, ostalo mi je srce. Dugo sam plakala nakon našeg rastanka. Sve je bilo neizvesno, jer nakon mog odlaska od kuće pretnje su se pojačale i nisam imala izbora. Bolje da odem.

Majka me je, na dan pre puta, zvala i poželela sve najlepše u predstojećem životu. Plakala je, nije mogla to sebi da oprosti. Dala mi je punu podršku. Ako je to moj spas i izbor, mada ga ona ne razume, podržaće ga i ispoštovati. Divna moja, jaka moja, jedina moja. I ako nekada poželim da se vratim, njeno srce i vrata su za mene uvek otvorena.

Teško, dragi moji, vrlo teško mi je bilo. Sve sam nekako podnela, ali njene reči i suze su moja svakodnevnica. Molim Allaha, dž.š., da me majka razume i oprosti mi sav bol koji sam joj nanela. Pre ulaska u avion, skupljaju se ljudi i čudno me gledaju. Pored svih tih Arapa, jedina sam ja imala na sebi džilbab i maramu. Sve ostalo je bila moda, farmerke i formalno maramče oko glave.U kutku čekaonice, pred kapijom, ugledala sam čoveka, otprilike 45 godina, na kojem su se mogli videti obeležja islama. Molila sam Allaha, dž.š., da sedne do mene. Iako sam ušla među prvima, a on među poslednjima, na kapiji gde se dele brojevi sedišta, Allahovom milošću, on je dobio mesto do mene. Dugo sam plakala i jedva uzimala daha. Videvši to, brat je započeo razgovor sa mnom. Pitao me odakle sam i ima li još muslimana kao što sam ja. Objasnila sam mu da činim hidžru, napuštam sve svoje u potrazi za mestom kod Jedinog Allaha. Rekao mi je: "Slušaj! Znam da ti je teško i znam odlično kroz šta prolaziš. Ja sam iz Francuske i bio sam, baš kao i ti, hrišćanin. Tražio sam neka objašnjenja u Bibliji, ali mi niko nije znao dati odgovore osim jednog imama u džamiji. Od tada moje interesovanje za islam postaje sve veće. Nakon nekoliko meseci sam ga i primio kao

potpunu veru. Svi su me se odrekli. Bio sam veren, pred ženidbom. Ali ja nisam posustao i napustio sam Pariz s deset dolara u džepu, otputovavši za Damask. Tamo sam počeo učiti o islamu. Nakon nekog vremena, vratio sam se u Pariz i oženio istu onu verenicu koja je, u tom periodu, bila primila islam. Trenutno živimo u Damasku i Allahovom, dž.š., milošću imamo desetoro dece. Zato ne tuguj i ne žalosti se. Sve je ovo priprema za nešto. Budi srećna, jer si jedna od posebnih i odabranih, mašallah. Zatim je proučio:

I Gospodar njihov im se odaziva: „Nijednom trudbeniku između vas trud njegov neću poništiti, ni muškarcu ni ženi - vi ste jedni od drugih. Onima koji se isele i koji budu iz zavičaja svoga prognani i koji budu na Putu Mome mučeni i koji se budu borili i poginuli, sigurno ću preko hrđavih djela njihovih preći i sigurno ću ih u džennetske bašče, kroz koje će rijeke teći, uvesti; nagrada će to od Allaha biti - a u Allaha je nagrada najljepša." (Ali Imran, 195)

Nakon tog ajeta, smirila sam se i dovila za ono šta me tamo čeka. Izlazeći iz aviona, gledala sam za ovim bratom kao dete za majkom, jer mi je bio poslednja veza s domovi-

nom. Okrenuo se i rekao mi: "Allah je s tobom! Allah je sa tobom!" Razumeo je moje osećaje, jer ih je i sam doživeo. Razumeo je moj strah, jer ga je i sam preživeo. Razumeo je moju tugu, jer je i sam kroz nju prošao. A hvala i zahvala pripada samo Allahu, Gospodaru svih svetova, Gospodaru moje duše!

Trenutno živim u Jordanu i imam troje dece. Život ovde je kao i svuda. Sve se svodi isključivo i jedino na pokornost Allahu, dž.š., Onome Koji divno stvara. Sve je to zasluga mog Gospodara, Kojeg molim da mi očisti dušu od pakosti, ljubomore, zavisti, licemerstva i laži, a ulije u nju zadovoljstvo Njime, ljubav, sreću i pokornost. Molim Ga da uputi moje roditelje, brata i njegovu porodicu, pa da zajedno pijemo, Njegovom voljom, s džennetskih izvora.

Molim Uzvišenog Allaha da mi učvrsti verovanje i poveća ibadete, oprosti grehe, uputi potomstvo i bude zadovoljan njime. Molim Ga da me očisti i učini onima koje pominje među melekima, i među onima koji će biti srećni i u hladu na Sudnjem danu. Amin!

Vaša sestra Jelena

Divni poziv

Inspiracija za ovu priču podseća na moj povratak islamu. Sestru koja ju je doživela znam dugo i puno mi nedostaje.

Allahu ekber! Allahu ekber! Čuo se glas... Neverovatan osećaj... Sreća i suze u isto vreme.

To je to! Znala sam da ću primiti islam. Sada sam sigurna. Ali kako je sve počelo?

Rođena sam u hrišćanskoj porodici koja poštuje vlastitu religiju i kulturu. To je i dovelo do mog razmišljanja o postojanju i njegovoj svrsi na drugačiji način. Uvek sam verovala u Boga.

Studirajući arapski jezik, počela sam se interesovati za islam. Naravno, čitala sam o tome kroz studije i istoriju islama, kao želeći da saznam što više. Čitala bih literaturu i svaki put je nešto u meni tražilo da još više saznajem. Polako je počela da se rađa skrivena ljubav. Kad god mi nešto ne bi bilo jasno, pitala bih koleginicu, muslimanku, koja je uvek imala odgovore. Svaki put se odgovor

slagao s mojim osećanjima. Potvrđivao bi ono što sam dugo tražila.

A onda, šta se dešavalo?

Taj dan nikada neću zaboraviti. To je bio moj prvi susret s Allahovom Knjigom, svetim Kur'anom. Prijateljica iz Iraka je imala knjigu ukrašenih korica s prelamajućim svetlom. Uzela ju je, nakon što se očistila, i počela listati objašnjavajući određene sadržaje. Bila sam zadivljena rečima koje su dolazile iz ove čiste Knjige. Shvatila sam da to ne može biti govor čoveka ili anđela, već Boga.

Ono što mi je priraslo uz srce i učvrstilo uverenja, jeste jednoća Stvoritelja: *On je Allah, Jedan. Allah je utočište svakom. Nije rodio i rođen nije; i niko Mu ravan nije.* (El-Ihlas, 1–4) Da, sve se navedeno poklapa s mojim prijašnjim uverenjem.

Uzela sam Kur'an u ruke. Kao da sam konačno srela nekoga dugo očekivanog i traženog. Bio je potreban samo odgovarajući trenutak. Znala sam da ću uskoro primiti islam.

Nakon toga, uputila sam se kući osećajući novi početak, Put istine i spokojstva. Razmišljala sam o Bogu i zahvaljivala Mu. Podsvesno sam Ga molila da me uputi na Istinu. To sam činila od samog početka. Šetajući nisam

slutila šta će doći nakon ovog osećaja lepote. Važno mi je bilo da sam blizu Istine, pred njenim vratima.

Nastupio je ramazan, te ne tako davne godine. Iako još nisam primila islam, postela sam. To sam želela. To mi je bilo lako. I bilo je divno. Poznavajući određene propise Allahove vere, uplovila sam u islam znajući da ću ga uskoro javno prihvatiti, ali ne shvatajući šta me sve očekuje na tom putu.

Došla je 2000. godina. Krenula sam preko fakulteta na put. Na tom putovanju će doći do vrhunca mojih osećanja prilikom slušanja divnog poziva na molitvu. Čula sam ezan. Mislim da sam tada sve reči shvatila, iako nisam znala doslovan prevod. I tako sam, u povratku, doživela novo rađanje. Izgovorila sam Šehadet: Ešhedu en la ilahe illallah ve ešhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluhu. Hvala Allahu!

Počeo je novi život, jer bez islama nema pravog života. Čovek luta tražeći istinu i Allah, dž.š., mu omogući da je nađe. El-hamdulillah, danas sam muslimanka. Ponosim se time. Ne obožavam ikone ili ljude. Obožavam Jedinog Boga. Ne težim povinovati se ljudima, već Gospodaru ljudi. Neki će reći da sam izdala sebe i svoje, ali ja sam ono što

osećam u srcu.

Nisam mogla verovati da sam se promenila, pored toliko ljudi koji lutaju u mnoštvu zabluda. Htela sam svima da kažem, htela sam svima da obznanim: „Hej, ljudi! Zar ne vidite da lutate i da ste zalutali! Tražite odgovore kako biste izašli iz te tame, razmislite ko vas je stvorio, ko vama upravlja, otkud mi postojimo! Da li je to jedan Bog ili dva, ili mnoštvo njih? Zaista je to Jedan Jedini, Koji je Savršen u stvaranju, vladanju, upravljanju..."

Jednostavno, za mene je počeo novi život. Ulaskom islama u moje srce, osetila sam, po prvi put, istinsko osveženje, slast, sreću, uzbuđenje, smiraj. Šta je to novo što mi pleni dušu? Pre islama sam osećala da se gušim u nizu lažnih obećanja i neistina. Sada mogu da poletim, jer sam slobodna, jer sam pronašla sebe, kao dete koje je srećno i bezbrižno, nevino i čisto.

Ne mogu reći da nije bilo teško suočiti se s roditeljima, rodbinom, prijateljima, poznanicima – ali to sam ja. Shvatite! Možda im je to zvučalo kao nešto prolazno u mom životu. Ali to nije prolazno, evo do dan-danas je ostalo i vidi se na meni. Svi su me gledali kao vanzemaljca, izdajnika i nestabilnu ličnost. Ipak, vremenom su shvatili koliko sam srećna u tom novom svetu. Šta reći i objasniti ljudima koji očekuju da im se ćerka, prijateljica, poznanica ili komšinica ponaša po šablonu na koji su navikli? Šta reći ljudima koji se zadovoljavaju načinom života koji je oko njih, ne razmišljajući da li je to u redu i da li im prija?

Granica ili prekretnica mog razmišljanja o prelasku na islam, kristalno mi je jasna. Ona koja povezuje život, pre i posle. Sada znam da onaj život pre, zapravo nije bio život, već samo preživljavanje. Sa verom u Jednoga Boga, ustajem lagano i bez tereta, znajući da je On, Uzvišeni, Onaj Koji sve zna. On me čuje, On čuje moje molbe i uslišava ih, On daje znanje, uputu...

Život se nastavlja. Ali, pravi život. Zasnovala sam porodicu i nadam se da će je Allah, dž.š., uputiti kao i sve meni drage osobe. Ispunjena osećanjem smirenosti u duši, srećna sam. Raduje me što to mogu podeliti s vama. Molim Boga da On bude zadovoljan mnome i našim umetom. Amin!

Aiša

Pučina

U razredu je nastala tišina. Svi su brinuli kako su uradili pismeni zadatak iz srpskog jezika. Razredna nikako da počne čitati ocene. Po običaju, nadala sam se jakoj četvorki ili slaboj petici, s dosta zamerki. Nastavnica me je pogledala i s osmehom pozvala da pročitam rad. Davno nije pročitala tako nešto od jednog osnovca. Većina nije verovala da sam to ja napisala. Bila sam odličan učenik, ali dobiti pohvalu iz ovog predmeta - bilo je čudo.

Šta je to bilo napisano da su svi slušali s poštovanjem? Samo reči zrelosti. Šta smo mi ljudi, kakvi treba da budemo, koliko vredi boriti se? Ali, odakle sve te misli? Kako to da ja naglo sazrim?

Mišljenja sam da je veliko iskušenje u porodici doprinelo mojoj promeni. Razbolela mi se majka. Nestali su dani sreće. Osmeh s mog dečijeg lica se topio i postajao sve ređi, a često i izveštačen.

Počela sam da razmišljam šta da radim u takvoj situaciji. Od koga da tražim pomoć i kome da se obratim? Drugovi i drugarice nisu marili za moj problem. Uvidela sam da mi ni molitve upućene ljudima ne mogu pomoći. Duboko iz mene, iskreno i prirodno, izlazile su reči obraćanja Bogu. Molila sam Ga svako veče da izleči moju mamu i da nas sve uputi na Pravi put.

U školi, medijima i u društvu, pretežno se pričalo o nepostojanju Boga. Drugi su mi govorili o tome, ali nikako da ostanem ubeđena u tako nešto. S druge strane, bila sam zbunjena kojim putem da krenem. Hrišćanstvo me je iskreno privlačilo, ali nisam bila sigurna da li je to kraj mom traganju. Islam mi je bio prilično poznat, u formalnom smislu reči. Nisam znala da li verujem kao hrišćanka ili muslimanka. Srce se nije smirivalo zbog nepronalaženja istine. Kako je pronaći? Kako biti apsolutno siguran da je nešto onako kako je napisano ili preporučeno? Šta smo mi, kuda idemo?

U pismenom zadatku sam napisala da smo samo prolaznici na ovom svetu i da se treba što više dokazivati u dobročinstvu. U to nije bilo nikakve sumnje. Ali, kome sve to predajemo? Ljudima ili samo Onome Koji

nas je stvorio? Ko je poslanik u koga verujem? Ko je Isus?

Osećala sam neobjašnjivo gušenje prilikom svakog ulaska u crkvu. Strah od ikona, freski i tamjana bio je sve nepodnošljiviji. Bila sam u nedoumici, jer je postojala mogućnost da me šejtan odvlači od toga, a nisam znala da li je to istina.

Znam da sam besciljno lutala. Život je prolazio. Dolazi period šutnje i povlačenja u sebe. U prvoj godini srednje škole, počela sam shvatati da sam otuđena od drugih. Gotovo niko nije hteo da se druži sa mnom. Bio je to veliki udarac.

Molitve su se nastavljale. Knjiga mi je postala najbolji drug. Ostali su me samo tražili kad bi im nešto zatrebala. Jedini pravi prijatelji su mi bili roditelji i brat. Brinuli su se zbog toga što se sa mnom dešava.

Nova godina. Nekoliko minuta pre njenog nastupanja. Svako je imao nekoga da zagrli te noći, a ja sam usamljena jecala tražeći odgovor zašto se baš meni to dešava. Kuda sve ovo vodi? Ima li neko na svetu ko se oseća kao ja?

Svima sam govorila da sam te noći imala društvo, jedino su roditelji znali istinu. Od

tada su počeli intenzivnije da se druže sa mnom ne bi li mi bilo lakše. Roditelji su najbolji prijatelji deci.

U našu usamljenu kuću, počinju da dolaze novi gosti. Za neke su bili dobrodošli, a za neke nisu. To je bila islamska literatura. Nisam mogla propustiti da ne pročitam. Te knjige su postale moji dobri prijatelji. Počela sam se pronalaziti u njima. Svaka je nudila adekvatne odgovore na moja pitanja. Sve je počelo da se menja, i moj život i ja.

Bog je Taj Kome sam se predavala. Činjenicu da se ne treba davati ljudima, pronašla sam na stranicama ovih knjiga. Shvatila sam da dobra dela radim u Njegovo ime i da se samo Njemu zahvaljujem na svemu. Polako shvatate da rad u ime ljudi ništa ne znači i da je najslađe delo urađeno u tajnosti. A to delo nije skriveno Onome Koga toliko volite. Ta ljubav je savršena i shvatate da jedino Bog zaslužuje obožavanje.

Ko žudi da od Gospodara svoga bude lijepo primljen, neka čini dobra djela i neka, klanjajući se Gospodaru svome, ne smatra Njemu nikoga ravnim! (El-Kehf, 110)

Sve druge ljubavi postaju prolazne. Kada

dokučite istinu, uz Allahovu pomoć, nema lepšeg duhovnog osećaja. S druge strane, poverovala sam da je Muhammed Allahov rob i poslanik. On je najbolje stvorenje. Postupamo prema onome što je radio, govorio ili šutnjom odobrio.

U moj život je ubrzo ušao namaz, strah od Allaha, ramazan i mnogo toga novog i dobrog. Upoznala sam nove prijatelje. Bolje rečeno, prve prijatelje u životu. To je bio beogradski džemat sestara.

Samo one sestre koje su u njemu bile znaju taj osećaj. Teško mi ga je opisati u par rečenica. Tada sam shvatila da sam dobila prave prijatelje. Iako su bile puno starije od mene, sestre su me prihvatile kao vršnjakinju. Ubrzo, došao je period kada nisam mogla a da ne vidim ili bar čujem neku od njih

Uz njih sam shvatila mnoge stvari. Reči su prelazile u dela. Na okupljanjima smo sve bile toliko poletne i jake, mogle smo vrhove planina zajedno osvajati.

Najviše mi je prijalo jedinstvo u našoj maloj zajednici. Tu organizovanost, spremnost da se pomogne i ustraje na pravim stvarima, retko gde ćete sresti. U velikom gradu, punom svakakvih pravaca, mi smo disale kao jedna i borile se za osnovu puta kojim smo

krenule. Borile smo se za islam. To nije bila pojedinačna borba, već zajednička.

Neke od sestara su počele da odlaze, druge su ostajale. Pomislila sam da ću ostati sama. Uzvišeni Allah je dao da tako ne bude.

Na nekom drugom mestu na planeti, srešću se ponovo s njima. Ipak, onog istog žara, koji smo osećale u sred Beograda, neće biti. Mislim da nas je taj grad spojio. Pod njegovim svetlima se rađala naša ljubav, kao i naša priča. Svi ti koraci, načinjeni u teškim okolnostima, bili su zajednički. Svaki korak učinjen u Njegovo ime. Brinete šta ćete sutra ako bude provokacija od drugih, kako da se pokrijete, kako da obavite namaz? Sve su to slatka iskušenja i lakše ih je prebroditi kad vam Allah da sestre da vas podrže. Kada ste s njima, osećate Allahovu milost.

Danas živim u jednom drugom gradu, u drugoj državi. Moj odnos prema islamu je isti. Poštovanje prema roditeljima veće, kao prema i mojim sestrama. Čeznem za još jednim zajedničkim susretom u Beogradu.

Molim Allaha da onoga koji čita ovu priču podstakne samo na dobro. Svi smo Allahovi i Njemu ćemo se vratiti!

Maida

U ramazanu

Prvi put sam je upoznala u haremu Bajrakli džamije u Beogradu. Osetila sam da je ona drugačija. Tačnije, da je poletnija od drugih. Kasnije smo započele razgovor. Videla sam veliku spremnost i odlučnost spram islama, mašallah. To me je podsetilo na sestre koje sam pre upoznala, a i one su bile primile islam. Kako sve one liče! Mašallah!

Dolazi ramazan. Zima 2004. godine. Muslimani širom sveta počinju pripremu za doček ovog važnog gosta. Čitav svet saznaje da za muslimane počinje mesec mira i čišćenja. Bodrila sam jedinog muslimana iz moje okoline da i on počne s postom: „Hajde, pa nije to teško! Hajde, zajedno ćemo!"

Znam da je toj osobi bilo teško da počne sa ovim islamskim propisom u sredini netolerancije i nerazumevanja. Kako objasniti svetu da si ti drugačiji i da poštuješ svoju tradiciju? Ja sam postela, a još uvek nisam

bila muslimanka. Verovala sam u Boga. To je za početak bilo dovoljno. Nedostajao mi je samo drugi deo Šehadeta. O islamu sam znala malo, sasvim nedovoljno da bih ga tad prihvatila. Mamine prijateljice su bile muslimanke i imala sam određenog znanja o tome. Kao na primer, da se veruje u Jednog Boga i da se ne jede svinjetina, ali više nisam istraživala.

Roditelji su me učili da ne verujem u Boga, da je to besmislica. Ali, tražila sam Pravi put. Nekako mi se njihov odgovor činio previše determinisanim.

Ne mogu zaboraviti da me je otac, koji ne veruje u Boga, tešio kao devojčicu, kada me je jako boleo zub da zajedno zamolimo Boga da me prođe bol. Upitala sam ga: „Zar mi verujemo da Bog postoji?" Odgovorio je: „Sad ćemo verovati, pa posle nećemo." „Ne razumem!" Često sam kroz svoje sazrevanje razmišljala o ovom događaju. Oni su me uporno učili ateizmu, jer su smatrali da je tako ispravno. Ali, u meni se uvek krio prozivnik toga. Sve je postajalo očiglednije sazrevanjem i prirodnim shvatanjem da Bog zaista postoji. Hrišćanstvo nisam shvatala. Trojstvo, šta je to? Uvek sam se pitala kako to objasniti sebi. Ako ne možeš razumeti,

kako ćeš objasniti drugima u šta veruješ. I na kraju, ako ti ne veruješ dovoljno u nešto, ne možeš ni govoriti da je to tvoje verovanje.

Počela sam da verujem u Boga. Naravno, tad još nisam bila primila islam. Mojim roditeljima je bilo teško to prihvatiti. Kada sam im rekla da sam primila islam, to je izazvalo šok. Više im nije bilo bitno da li sam hrišćanka ili muslimanka, sve dok sam verovala u postojanje Boga, a oni nisu.

Priča o početku mog novog života počinje pre ramazana, a svoj konac ima baš usred ovog divnog meseca. Šta me je to zapravo probudilo?

Sedela sam u sobi odmarajući se. Dan, kao svaki drugi. Pogled mi je bio uperen u Kur'an, tek tako, ništa nije slučajno. Kur'an je odavno bio u kući. Nisam ga čitala, samo brisala prašinu sa njega. Sada sam htela da ga pročitam. Nije tu bilo dvoumljenja, već jednostavna odluka. Dovoljno je bilo da pročitam nekoliko stranica na početku Mushafa i da već tog dana budem ubeđena da sam pročitala istinite rečenice. Shvatila sam da je u njemu Istina. Divan je to osećaj, a pomalo i čudan, jer sve je došlo tako, kako bi neki ljudi rekli, na brzinu. Ali, zašto se dvoumiti

i razmišljati puno, kad je sve kristalno jasno. Došla sam i do drugog dela Šehadeta. Postala sam muslimanka.

I eto dođoh, za neke sasvim slučajno, do Istine. Ali ništa nije slučajno. Allah sve uređuje onako kako treba i kad je za to vreme. I tako za mene počinje novi svet koji treba da istražim, što meni kao jako radoznaloj i temeljitoj osobi neće biti naporno.

Nedugo posle primanja islama, pokrila sam se - to je za mene jedan divan događaj. Na pitanje da li je to osećaj zaostalosti i okova, odgovaram: "Ne, nikako! Otvorenost i sloboda, naravno. "

U početku sam mislila da mnogo toga znam od pre. Polako sam počela shvatati da nije tako. Tek kad pročitaš pravu Istinu o islamu i muslimanima shvatiš da su mediji napravili veliku zamku. Zato treba tragati bez predrasuda. Čitati izvore islama. Pravi uzor se nalazi u primerima svih poslanika, kao i njihovih prijatelja, u primeru našeg plemenitog Pejgambera, s.a.v.s., koga toliko volimo.

U sredini u kojoj je jako teško biti ono što želiš i jesi, opstaju mnogi „čudni ljudi." Sve nas pomalo smatraju čudacima i strancima. A mi smo zaista stranci na ovom pro-

laznom dunjaluku. Teško je opstati u takvoj sredini, ali Allah nam daje snagu. Svaki korak u Njegovo ime pokreće nove korake u svakom smislu. Allahovom voljom, ima nas tamo gde je teško zamisliti da smo jaki i napredni vernici.

Nisam zvanično promenila ime, ali je moj život promenjen. Nisam promenila porodicu, ali su oni navikli na „moju promenu." Trudim se da im svaki put, na sve bolji način, prikažem islam ne bi li razmislili o njegovim vrednostima.

Moja priča nije puna inspiracija i jako interesantnih događaja. Dovoljno mi je da je ona moja i jedinstvena, da je mogu ispričati vama i svojoj dečici, inšallah.

Molim Allaha, dž.š., za hajir na oba sveta, da nas sve uputi na Pravi put i učini sretnim! Mi smo Allahovi i Njemu ćemo se vratiti.

Hadidža

Traganje

Muslimanka uživo je meni nepoznata osoba. Nikako da je upoznam. Moje misli su, pak, često s njom.

Ja sam Beograđanka. Rođena na Vračaru. Naučena svemu što se podrazumevalo da je ostalo od znanja o pravoslavnoj veri, nakon mnogo godina vladavine komunizma. Pazilo se uvek kada je "crveno slovo," ali bez ikakvog saznanja šta bi to zapravo trebalo značiti. I to je bilo sve.

Prema crkvi nikad nisam osećala privrženost koju sam, navodno, morala osećati. Takvo osećanje je postojalo tokom daljeg sazrevanja. Kao tinejdžerka, verovala sam da nešto postoji. Darvinizam ili, tzv., nastanak od majmuna uvek mi je bio neshvatljiv, šta god da mi se usađivalo u glavu tokom školovanja.

Tražila sam svuda, verovala da postoji neka ravnoteža između dobra i zla, ali i da dobro uvek nadvlada zlo. Nika-

ko nisam mogla pronaći pravi odgovor. Tragala sam na razne načine, čitala o budizmu, posećivala Hare Krišna skupove, razmatrala, judeizam želeći da pročitam Kabalu, čitala Stari i Novi Zavet. Ništa od odgovora koji sam tražila, ništa od istine.

Sve se promenilo te 1999. godine, kada sam dobila računar. Moja radoznala priroda dobila je potpuno nove horizonte istraživanja, a uskoro je usledio i jedan potpuno novi svet – internet. Malo kasnije za mene se otvorio još jedan zanimljivi svet – chat. On mi je bio oruđe za saznavanje svega što me je zanimalo u vezi sa islamom. Želela sam da čujem šta ljudi imaju da kažu o islamu.

Možda i ne bi sve bilo kako je bilo, da moji roditelji nisu pošli na jednu svadbu u Ameriku, da budu kumovi. Bili smo ushićeni svi odreda, sve je bilo podređeno njihovom odlasku, mesecima unapred. Nije to bila mala stvar za mene.

U Njujork su stigli u subotu, 7. septembra, da bi se već u utorak za Ameriku dogodio istorijski "11. septembar," kada je srušen Svetski trgovinski centar. To je bio šok za čitav svet. U vestima se iz minute u minutu izveštavalo. Ogroman dim iznad grada, vanredno stanje, a u meni strah gde su i kako su

moji roditelji. Hvala Allahu, tog dana nikuda nisu išli, a već sutradan je trebalo da idu u restoran na vrhu jedne od srušenih zgrada. Uzvišeni Allah je odredio da tako ne bude. Samo On zna dan naše smrti. Taj događaj je pokrenuo lavinu razmišljanja. Šta je zapravo islam?

Kako ranije napomenuh, odlazila sam ponekad na chat. Znala sam da ima raznih soba, pa, između ostalog, i soba Bosna na Dalnetu. Ne znajući šta ću doživeti, ušla sam na ovaj chat. U to vreme, imala sam dozu predrasuda prema islamu. Za mene je prvi ulazak na ovaj chat bio zapanjujući:

Allahu Ekber, Allah je Najveći, Merhaba, Samo je islam prava vera,

Selam alejkum, braćo muslimani! Allahu ekber, Allah je najveći!

Kakva je to vera islam? Bilo je ljudi koje sam upoznala na internetu, koji su mi tek pomalo mogli odškrinuti vrata iza kojih stoje odgovori. Polako sam počela da tražim odgovore po raznim sajtovima.

Jednog dana, otišla sam u gradsku biblioteku i uzela jedini primerak Kur'ana, koji je, sva sreća, imao tefsir na svakoj strani. Počela sam da čitam, a kasnije i da učim. Zavolela sam ga mnogo. Ushićenje dok sam ga čitala

bivalo je sve jače i jače.

Tako počinje moja priča i moj put u islam, a neka je hvala Allahu, Gospodaru svih svetova, Svemilosnom, Milostivom, Onome Koji sve zna, Koji je spustio Objavu kao milost svim svetovima, i neka je selam i salavat na Njegovog najčasnijeg roba, Muhammeda, s.a.v.s., na njegovu časnu porodicu, na njegove ashabe, kao i na sve one koji ga slede do Sudnjeg dana. Amin!

Otvarala su se vrata znanja i saznanja. Počela sam upoznavati muslimane. Bojala sam se kako će reagovati na to što sam Srpkinja, misleći da ću biti odbijena i pogrešno shvaćena. Ali, hvala Allahu, nije bilo tako. Ta ljubaznost me je još više oduševila.

Ubrzo sam otkrila sajt *www.bosnjakinja.net*, (sada *www.muslimanka.net*) na kojem sam upoznala puno divnih sestara, od kojih nekolicinu volim kao da su mi rođene. Isprva sam ih stidljivo promatrala dok su pisale na forumu, a nije ih ni imalo puno, sajt je bio veoma mlad.

Bilo je mnoštvo pitanja u mojoj glavi. Pomislila sam da je to odlično mesto gde bih mogla saznati odgovore. Zato reših da se javim jednoj sestri, Ummu Fatimi. Napisah nešto, ali nikako nije bilo odgovora. Reših

da napišem drugoj sestri, Ummu Sulejman, i sreća, javila se. Draga Ummu Fatima je bila nešto zauzeta tih dana, a meni se žurilo.

I tako je počelo. Potom upoznah Majku blizanaca, pa Jabuku, Sanjanku, Surmu, pa tako redom. Sve su mi i dan danas mile i drage, a posebno ove koje sam prve navela, jer sam od njih najviše naučila.

Nedugo zatim, 2002. godine, pođoh u Sarajevo gde sam lično upoznala milu i dragu Jabuku, baš u srcu Baščaršije, u haremu Begove dzamije. Tu je bio i moj prvi namaz u džamiji, u društvu i džematu sestre Jabuke. Prošetasmo čaršijom. Jabuka mi kupi maramu kao hediju, a i odvede me da se napijem vode sa Baščaršije. I desi se meni, kao što kaže ona stara, poznata bosanska, pesma:

Ko se jednom napije vode sa Baščarsije,

nikad više iz Sarajeva taj otići ne umije...

Mašallah, lepote tog dana, da je Allah nagradi Džennetom! Još jednu hediju dobih od ove drage sestre i to bi moja prva knjiga iz islamske literature: *Talimu-ul-islam.* Eh, kad uzeh da čitam, ne bi mi lako, trebalo je naučiti sve bitno iz knjige, a bila sam skroz neuka. Sve mi je delovalo kao jedno neiscrpno more znanja, a Jabuka mi je rekla kako bi bilo dobro da stvari koje su mi potrebne

naučim napamet. Da li ću moći? Nisam bila sigurna. Možda uspem?

Dođoh kući, u Beograd, sumirajući utiske, pa rekoh da se pohvalim sestrama. Ummu Fatima beše na MSN-u, a znale smo dugo pričati. Kćerkica joj je bila mala, bebica baš, ali sestra je uvek nalazila vremena za mene, Allah da je nagradi najlepšom nagradom! Reče mi: "U ovoj knjizi postoje elementi onog osnovnog što treba da znaš." Uh, prestraših se, pomislih izgubljena sam, nikad neću moći da naučim ni ovo, a kamoli više. Ali, Allah, dž.š., je Onaj Koji daje snagu i mudrost Svojim robovima. On nas izvodi iz tmine na svetlo istine.

Ta knjiga je bila samo početak. Okeani znanja su preda mnom i, ma koliko učila, nikad ne mogu sve naučiti. Ipak to ne obeshrabruje, već navodi na dalje učenje i usavršavanje, poput nepresušne žeđi za vodom. Naš Gospodar, Svemoćni i Sveznajući Allah, nam je rekao da učimo, pa tako i moramo činiti. Trebamo postizati više stepene znanja i primenjivati ga.

Par godina sam provela istražujući na internetu, bez neke opširnije literature, i to me je znatno usporilo u izučavanju, što sam tek kasnije shvatila. Bila sam muslimanka, neo-

sporno, ali niko, osim mojih sestara s foruma, to nije znao. U mojoj porodici su se osećale promene, iako niko nije mogao definisati šta se to zaista dešava. Neretko je dolazilo i do verbalnih sukoba, jer insan kad jednom spozna istinu ne može biti slep i gluv na činjenje širka. Tako je usledio bojkot svinjskog mesa, neposećivanje rodbine na slavama i svadbama i još puno toga.

Često sam se pitala: „Šta ako mi se nešto desi, kako ću biti pokopana, zar kao hrišćanka?" Ne, ne smem to dozvoliti, moram obznaniti da sam muslimanka, ma kakve posledice bile. Došlo je vreme da priznam ko sam i šta sam. Rešila sam da to priznam samo jednoj osobi: majci. Reakcija je bila burna – puno plača, tuge, nerazumevanja... Izdala sam je, izdala sam njenu ljubav, ona mene ne poznaje. I zaista se tako osećala, ogromna bol se nadvila nad njenim životom.

I dan-danas, iako su svi saznali i sve se stišalo, još uvek to niko ne prihvata i dalje se nadaju mom "povratku". Mada to ne priznaju, verujem da žudnja za onom starom „ja" i dalje tinja. Nadam se da će prestati.

U međuvremenu, upoznala sam jednog finog brata, koji je postao moj bračni drug. Udajom za njega, moje izučavanje i napre-

dovanje u islamu se poboljšalo, nakon dugog vremena stagniranja. Počeo me je podučavati svemu što je on znao, a to je svakako bilo puno više nego što sam i slutila. Uz njega sam počela saznavati sve vezano za ehlis-sunnet vel-džemat, počela učiti akidu kao osnovni temelj vere. Imamo, hvala Bogu, dete koje, inšallah, želimo podučiti i odgajiti u pokornosti Allahu, dž.š. Molim Allaha da podari našoj porodici, kao i svakoj drugoj islamskoj porodici na ovom prolaznom dunjaluku, svaki hajir i berićet.

U dovama su mi uvek roditelji i želja da oni i njihova pokoljenja krenu putem islama, te da budu od stanovnika Dženneta. Bolno je gledati najmilije kako nemaju smisao života i tumaraju u tami neistine. Još je bolnija pomisao šta sledi nakon smrti onoga koga Allah ne uputi. Allah nas sačuvao od toga!

Neka je hvala Allahu na uputi, i molim Ga da nam ukaže na Pravi put i da uđemo u Džennet. Neka je selam i salavat na našeg Muhammeda, s.a.v.s., poslatog kao milost svim svetovima, koji nam je dostavio Objavu, na njegovu časnu porodicu, ashabe i sve one koji ga prate do Sudnjega dana! Amin!

Muslimanka

Sestre u islamu

Moja draga sestra s kojom sam toliko toga prešla. Volim je u ime Allaha.

Da su mi pre nekoliko godina pričali da ću ovu nedelju popodne dočekati na ovom mestu i s ovim ljudima, nasmejala bih se. Danas sam tu. Imamo skup sestara u prostorijama pored Bajrakli džamije. Divni su nam susreti. Mašallah! Spominjemo Allaha, dž.š., donosimo salavate na Poslanika, s.a.v.s. Pomažemo se, volimo u ime Allaha i pričamo jedna drugoj svoju priču.

Ponekad poželim da ovaj osećaj traje duže. Onda se setim da ćemo se, u ime Uzvišenog Allaha, skupiti u Džennetu da Ga zajedno i večno veličamo Njega i da se međusobno susrećemo. Inšallah!

Jako sam vezana za ovaj džemat. On mi je na neki način pokazao pravu sliku islama. Sada sedimo zajedno i nadamo se prisustvu meleka, jer oni borave na mestima gde se

Uzvišeni Allah veliča i hvali. Boriti se za ovu veru u sred grada siromašnog njome, velika je čast i ponos. Elhamdulillah.

Mene je na neki način islamu privuklo baš to što sam mogla da vidim jedinstvo među ljudima. Oni imaju isti cilj. Mi, sestre u džematu, zajedno se molimo i spuštamo lice na sedždu. U isto vreme, izgovaramo reči hvale i zahvale. Kada je ramazan, zajedno, u ime Allaha, dž.š., postimo, osećajući glad, žeđ, nestrpljenje, ali jedna drugu bodrimo i podsećamo na veličinu posta i nagradu za postače. U timu spremamo iftare. Naša druženja nisu puna besposličarenja i kafenisanja. Naprotiv, trudimo se da pomognemo drugima, da osvežimo islam i muslimane.

Zajedno napredujemo, radujemo se lepim i srećnim događajima, a plačemo i tužni smo kad je neko u iskušenju ili nedaći. Savetujemo jedni druge. Volimo se.

Kad mi je teško, pozovem sestru i isplačem se. Znam da je tada i njoj teško, ali neće plakati da meni ne bude još teže. A posle će, Allah najbolje zna kako, na noćnom namazu proliti suze i moliti Allaha za mene i moje stanje. Moliće Ga da se nađemo u Dženetu, da budemo večno zajedno.

Trudimo se da što više saznamo i prime-

nimo. Zbog okolnosti u kojima živimo, često neke sestre odu iz Beograda i puno nam nedostaju. Ali, one su prisutne u našim mislima i dovama. Ponekad dođu i posete naš džemat i znaju da im je tu bilo najlepše.

Priča o tome kako se sestre u islamu vole i poštuju, takva je da se o njoj može roman napisati. Taj roman bio bi pun ljubavi, nežnosti i saosećanja koje svaka od nas doživi u tom druženju. One nisu moje rođene sestre. Nije nas ista majka dojila niti čuvala, ali potičemo od iste majke – Have. Isto tako, nama su zajedničke i majke vernika – Aiša, Hatidža... Allah bio zadovoljan njima.

Često se setim hadisa koji beleže Buharija i Muslim, a govori o kategorijama ljudi koji će na Sudnjem danu biti u hladu Arša, kada drugog hlada neće biti. Navodi se i kategorija: „...dvoje koji se zavole u ime Allaha dž.š., druže se i rastanu na toj osnovi." Nadam se da ćemo i mi, iz tog razloga, biti spašeni u hladu na Sudnjem danu. Šta pomislite kada vidite ženu koja je skromnije obučena? U njenom ponašanju primećujete samilost i velikodušnost, smirenost i iskreno zadovoljstvo.

Ovaj opis odgovara muslimanki koja je postala svesna postojanja Boga. Svaka mu-

slimanka može da živi pokorna svom Gospodaru, Stvoritelju, a da nije lišena lepote majčinstva i naklonosti supruga. Može biti pokorna Bogu, a da istovremeno oseti blagodati braka i ljubavi. Njene obaveze dnevnih molitvi, posta, hodočašća i zekata su iste kao i obaveze muškarca.

Kada je s porodicom, ona će biti pažljiva majka i supruga, kao i svaka druga. Pomislićete da je to puno obaveza. Kako žena da bude dobra vernica, maksimalno posvećena veri i Bogu, a da bude i dobra supruga, domaćica i majka? Međutim, svaka muslimanka, vernica je upravo sve to. Kada svako od nas stremi da napreduje na Allahovom putu i da stekne Allahovo zadovoljstvo, onda mu Milostivi Allah olakša u tome.

Kada sam počela da se družim s njima, uverila sam se da su muslimanke plemenite i pažljive. I sama sam bila pred primanjem islama, i već sam se osećala kao muslimanka, kao jedna od njih. Od prvog momenta, sve su me prihvatile kao rođaku koju nisu videle godinama i koja se odjednom pojavila, tj. kao člana porodice. Pa naravno, mi i jesmo sestre po veri. Što sam bila više u islamu, veza sa sestrama je bivala još čvršća, kao da se znamo čitav život. Zaista, ja ih doživljavam kao

rođene sestre.

Znate li kakav je osećaj imati na stotine miliona sestara? Verujte mi, prelepo je. U koju god zemlju da odete, osetićete toplotu i radost u srcu kada primite selam i osmeh od sestre koja vas prvi put u životu vidi, ali koja zna da ste joj sestra u veri, i prihvata vas kao svoju. To je osećaj sreće koji vas ispuni kao kad dobijete desetku na ispitu. Ne znam ni sama kako da opišem. Svaki osmeh sestre u islamu je prelep poklon, a njoj dobro delo.

Koncept islama je jako jednostavan i praktičan. Čovek ne mora da se izoluje od ostatka sveta da bi postigao potpunu pokornost Bogu. Naprotiv, svako dobro delo učinjeno u ime Allaha, dž.š., i zarad Njegovog zadovoljstva, samo je po sebi veliko i vredno. Ono predstavlja pokornost Allahu, bilo da obavljate molitvu, postite, udeljujete pomoć siromahu, hranite dete, spremate mužu krevet za odmor ili upućujete sestri muslimanki pozdrav i osmeh.

U skoro isto vreme, muslimanke širom sveta čine neki od navedenih vidova ibadeta svome Stvoritelju. Neke se gotovo neprestano trude, neke ponekad, ali isti im je cilj na umu. Muslimanka je sestra, majka, ćerka, žena ili prijateljica. Ona se svakoga dana ose-

ća srećnijom, korisnijom i zdravijom.

Dakle, islam je neizmerna praksa u čovekovom životu. To je ono što navodi mnoge ljude da prihvate ovu veru kao svoj novi način života.

Ovom prilikom nisam pričala o svom putu u islam. Pričala sam o onome što me je privuklo i zadržalo u ovoj divnoj oazi mira. To je praksa, to su dela.

Allahu moj, Ti si naš Gospodar. Ti si nas stvorio i mi smo Tvoji robovi. Oprosti nam, jer samo Ti možeš oprostiti. Amin!

Istikama

Sedžda

O Esmi sam čula puno toga dobrog, mašallah. Jednom mi je rođaka iz Sarajeva navela kako se dopisuje i šalje literaturu jednoj sestri iz Srbije, koja je primila islam. Zar da je ne poznajem? Bilo mi je žao što je nisam prva upoznala, kad smo već tako blizu. Taj trenutak je bio pravo vreme i za mene i za nju. Tako Uzvišeni Allah sve lepo uredi!

Moja soba je bila jedini kutak u kom sam se osećala sigurno i toplo. Međutim, i dalje je postojao taj osećaj praznine i želje za pročišćenjem. Kako to izvesti?

Nekoliko godina su me mučile fobije. Nekome je možda taj period brzo prošao, ali meni je svaki sekund bio kao godina, a minut kao decenija. Dugo sam se borila za lek, polako shvatajući da je sva ta borba bila uzaludna. Htela sam da se izlečim. Tražeći put, nailazila sam na razne nerazumne odgovore, kako u hrišćanstvu tako i u budizmu i materijalizmu. Pravog odgovora nije bilo.

Konačno sam ga pronašla u islamu. Bog je Jedan. Njemu se molimo. U Njega Jedinog se pouzdamo. Zašto? Jer samo On pomaže. Samo bih spustila čelo, šake, kolena i prednje prste nogu na tlo svog toplog kreveta. I dugo bih tu ostala, misleći da je molitva samo sedžda. U početku je moja molitva isključivo bila zasnovana na njoj. Kao da lebdim. Znam Kome se molim, znam svrhu i korist toga. Ne molim se nekome ko mi ne može pomoći. To je za mene bio jedini spas. Nema ikona, posrednika, svetaca i čudaka kojima se molim za spas.

Samo Tebe, Bože, molim da mi pomogneš. Ti si mi oslonac u teškim trenucima. Samo se u Tebe pouzdam.

Ubrzo sam naučila reči koje su toliko velike i snažne. Kad ih izgovoriš, osećaš se tako sigurno i postojano: *Ve la havle ve la kuvvete illa billah/Nema snage niti moći osim Allahove snage i moći.* Njegova moć i snaga su savršene. Pouzdala sam se u Allaha, i to je jedino uspelo.

Čisto srce, telo i osećaj smirenosti su ono što sam dugo tražila. Suze su tekle ne mo-

gavši da se zaustave. To su bile radosnice. U svom malom kutku, onako zatvorena od ostalog sveta, u molitvi, ceo svet je bio moj. Nisam sama kao što mi je šejtan predstavljao.

Molila sam Boga, veličala Ga i hvalila. Ponekad mi je bilo čudno što sam toliko srećna. Bilo mi je i nestvarno da sam konačno pronašla Pravi put. To mi je Bog dao. Hvala Mu!

Prostranstvo koje se ne može dokučiti. Srce se zadovoljno i sretno osmehivalo.

One koji vjeruju i čija se srca, kad se Allah spomene, smiruju, a srca se, doista, kad se Allah spomene, smiruju. (Er-Rad, 28)

Ono što me je smirivalo jeste osećaj da mi je Allah Zaštitnik i Onaj u Koga se uzdam. Ko se više radovao od mene molitvi, tada jedinom spasu. Zaista sam tako nešto doživela. Preporučujem svima da probaju. Jednostavno je. Kasnije mi je molitva postala ono što je formalno trebala biti. Ali sedžda je ono što me pre i sada nosi u plavetnilo i smiraj.

Izgovorila sam Šehadet u svojoj sobi, sa istim žarom, ponosom i uverenjem. Prvo preko telefona sa svedocima, a onda i u džamiji. Po prvi put, meleki pisari su mi bili svedoci.

Kad se samo setim! Sve te knjige o izlečenju, razni psihijatri, nemoćni vidovnjaci i psihoterapeuti, razne mistične religije. Nema kraja lažima. Ne verujem u to. Nije mi nimalo pomoglo. Svi su se oni trudili i govorili da će proći, uz ove ili one pilule i seanse. Jedina učinkovita terapija je bio oslonac na Allaha, dž.š., i dova. Ta neprolazna i divna ljubav prema Stvoritelju dovela me do onoga što sam toliko tražila. Sve druge ljubavi su lažne i prolazne. Razmišljajući da se molim Jedinom Bogu u isto vreme kad i hiljade mojih braće i sestara u veri, ushitilo me je. Znala sam da imam toliko toga da podelim s njima. Radovala sam se svakoj sledećoj molitvi. U jednom trenutku sam shvatila – pa mene je Allah izlečio. Mogu živeti kao pre. Izaći ću napolje. Ne mogu ostati ovde čitav život. Želela sam i svojima da pokažem da sam kroz islam našla ključ za rešenje mojih iskušenja. Posle toliko vremena, dolazi prvi izlazak u svet. Ja sam slobodna muslimanka i pouzdam se u Boga. Nestale su presije i fobije. Nema života bez islama. Bože, pomozi mi na tom putu!

Htela sam još da saznajem i jačam u veri. Tako je i bilo. U početku puno toga nisam mogla razumeti, ali kasnije sam uspela da se ponosim verom u potpunosti. Sestre su me

dočekale s osmehom i pomogle oko svega. Kao da sam ih znala duže nego što zapravo jesam. Sama nikad nisam bila.

Novi susreti, novi ljudi. Osećam se divno. Mogu da poletim kao nikada do sada. Imam motiva za mnogo više. Islam je ispunio moj usamljeni i tegoban život.

Otvorila su se nova vrata koja donose put pokajanja, istine, prave sreće i iskrenog osmeha. Nekoliko godina je trajalo neuspešno lečenje, a za samo par trenutaka Uzvišeni Allah me je izlečio. Oslonila sam se samo na Njega - i pomogao mi je.

Svi su se čudili, čude se i dan-danas. Kako da više nisam ona ista, već Esma? Jednog dana, na ovom ili Onom svetu, uvidećete zašto više nisam ona stara. Zar ne vidite moju promenu?

Ne stidim se što sam muslimanka. Zar se toga treba stideti? Roditelji još uvek misle da je to prolazno. Nadaju se da ću im se vratiti, da kao nekada zajedno obožavamo ikone, strasti... Ne želim da se vratim, ne želim ponovo u tamnicu gde mi je život bio mučenje. Pa i da me neko prisili, u srcu ću opet biti ono što jesam. Muslimanka, Esma, ona koja se oslanja na Allaha.

Ljudima je teško da shvate kako neko

može da primi drugu veru. Pa zar čovek nije ono što zapravo oseća? Zar bi neko prihvatio neku veru, ako nije zadovoljan tim izborom?

Kada shvatite da je Allah samo Jedan, doživite nešto poput ponovnog rođenja. U početku vam je dovoljno da shvatite Jednoću Stvoritelja, pa polako počinju da se slažu ostale kockice o praktikovanju islama. Sve polako dolazi na svoje zasluženo mesto. U početku mi je bilo čudno sve vezano za hidžab, a i mnogo drugog. Dugo mi je trebalo da savladam sebe. Jednostavno, sam shvatila da je to naredba Onog Koji najbolje zna šta je za nas dobro, a šta ne. Svaka stvar u islamu je takva. Nošenjem hidžaba, došao je smiraj u moj život i srce. Ljudi me više poštuju, jer je to zaštita za jedno nežno žensko biće. Slavljen neka je Allah.

Da li je osoba koja primi islam licemer? Možda je za nekoga to licemerstvo, ali zar to nije iskrenost koja prati čistu fitru kod svakoga od nas? Pitaju me šta je sa mnom i kakav je moj novi život. Odgovaram im iskrenim osmehom i zadovoljstvom koje se vidi na crtama lica i u očima.

Znajte da je moj život sada čist i pun. Nema vraćanja prošlosti. Idem dalje. Želim da budem u potpunosti pokorna samo Allahu, dž.š. Ostalo sam pronašla. Allah mi je

dao da pronađem. Sva slava i zahvala pripada Njemu.

Svima preporučujem islam. Poručujem da im želim dobro, pa ih zato i zovem da krenu sa mnom. Ne želim na Onom svetu biti odgovorna za njihovu zabludu. Ja vam savetujem, a vi razmislite, ako imate pameti i želje za tim.

Molim Allaha, dž.š., da uputi moje roditelje, rodbinu i sve nas na Pravi put. Da nas zaštiti na ovome i Onome svetu od svih patnji i poteškoća. Svakome ko ovo čita želim da razmisli o porukama koje nosi Allahova uputa. Jedina prava Uputa. Amin!

Esma

Iz dalekog i hladnog Sibira u toplu Bosnu

Sestro, nikad te nisam uživo videla, ali si mi draga kao da te dugo poznajem.

Hladni Sibir. Mjesto gde ima malo ljudi i života. Rodila sam se i živela tamo. Rusija, jako siromašna zemlja. Iako se hvali veličinom, nosi jednu kobnu nit – tišinu i jezu. Puna neverstva, siromaštva i praznine.

Živela sam tamo sve do smrti moga oca. Nakon toga odlazim u Krim s tadašnjim mužem i sinom. Nismo se dobro slagali, pa smo se razišli. Majka je došla da živi sa mnom. To mi je bilo veliko olakšanje.

Da bismo preživele, radile smo razne poslove, kao na primer spremanje i prodaja hrane. Borile smo se da nekako preživimo.

Radile smo s jednom muslimankom. Ona nam je često pričala o Bogu. Međutim, nije nas zvala u džamiju, već na predavanja Jeho-

vinih svedoka.

Duhovnost je kod mene uvek bila prisutna, posebno u tom periodu. Trebalo mi je oduška i smiraja. Nadala sam se da ću ga negde naći, jer sam bila pogođena gubitkom oca, a zatim i muža.

Išla sam na navedena predavanja i bila ponosna, srećna i zadovoljna. Predavači su bili ljubazni i puni argumenata koji su tada bili dovoljni. Bilo mi je kao u snu. Srećna i zadovoljna onim što sam iskusila.

Isticala se želja da budem pokorna Bogu. Nisam ni slutila kuda idem, jer još uvek nisam spoznala Istinu.

Odnos prema islamu u tom periodu života, bio mi je jako čudan, pun predrasuda. Nisam znala, ali ni želela da ga bolje upoznam. Imala sam vlastito viđenje. Islam mi je bio kao neka hinduistička religija. Pitala sam se da li muslimani uopšte veruju u Boga. Tako je tekao moj usamljeni život. Napredovala sam u novom društvu. Čitala mnogo i sakupljala literaturu. Na neki način, bila sam njihov misionar. Borba za boljim uslovima života ne dozvoljava mi da ostanem u Krimu.

Počela sam tražiti bolji posao. Jedna mi je devojka predložila da odem u Španiji. Nakon

dugog razmišljanja, krenula sam ilegalno, preko Bosne, tražeći neki novi svet „trbuhom za kruhom."

Put je bio neizvestan i težak. Stigli smo do Bosne, a odatle je trebalo nastaviti krišom preko šuma. Nisam pristala. Zapitala sam se zašto da ne ostanem u Bosni kada je tako fino. U njoj sam se osećala prirodno i kao kod kuće. Prijala mi je toplina naroda, koja je kao i kod nas, Rusa.

Ostala sam i zaljubila se. Bio je to još jedan razlog zbog kog se nisam vratila kući.

Počela sam se odomaćivati u Sarajevu. Novi život, novi ljudi, ali sve nekako pristupačno i poznato. Međutim, sudbina mi nije dozvolila da se nađem u dalekoj Španiji. Brzo sam savladala jezik, nova pravila i počela raditi i boriti se.

Iz Rusije sam donela pun kofer knjiga religije Jehovinih svedoka. Muž mi je musliman i bilo mu je čudno što sam ja u toj sekti, ali nije puno obraćao pažnju.

U to vreme, moj muž nije bio naročito pobožan. Često smo se raspravljali oko vere. On ne odustaje da je islam istina, a ja ne dam da se napada moja tadašnja vizija. Konflikti su bili jako zamorni i česti, pa smo odlučili

da uđemo u ozbiljnu diskusiju. Neko mora izaći kao pobednik. Religija je jako važna stvar u odnosima ljudi i ne može se tek tako preći preko tuđeg stava, ma koliko ljubav bila jaka. Ljubav prema religiji je veoma važna i jedinstvena.

Kako ćemo prebroditi novonastalu situaciju? Ne možemo čekati da odgovor sam dođe. Čak sam ga zvala na naša predavanja u Sarajevu. Nije hteo dolaziti, nikako.

Idemo dalje. Imamo Bibliju i kupićemo Kur'an. Moram mu dokazati da nije u pravu. Nisam volela islam i Kur'an. Samim tim sam imala više motiva da se borim protiv toga. Bože, kakva sam to bila!

Pre nego smo došli do Kur'ana, kod jednih prijatelja sam naišla na fantastičnu knjigu *Trijumf Istine.* Nadala sam se da će to biti moj dokaz protiv njega. Pomislila sam da se u njoj sigurno nalaze porazi za islam i njegove zablude. Nikada ne bih rekla da je puna dokaza protiv onoga što sam propovedala.

Svako veče bismo je čitali. Počela sam sve više da crvenim i samu sebe negiram. Ubrzo sam počela shvatati da ovo nije knjiga koja će potvrditi ono u šta verujem. Naprotiv, ona mi je bila dokaz da nastavim preispitivati

razmišljanje i verovanje.

Sve te godine sam bila ubeđena da sam sretna kao Jehovin svedok. Međutim, kasnije sam shvatila da nisam bila u pravu.

Islam nije ono čime sam ga smatrala. To nije hinduistička religija u kojoj se veruje u više bogova, životinja. Naprotiv, shvatam da je islam nešto sasvim drugo. Moram ići do kraja i ispitati da li je on zaista Istina i da li vodi Pravome putu.

Na posao sam nosila Kur'an koji sam kupila. Zapazila sam da se spominju Isus, odnosno Isa, a.s., i Abraham, odnosno Ibrahim, a.s., kao i hazreti Merjem. Mislila sam da je to potpuno drugačija religija. Podvlačila sam bitne delove u Kur'anu. Polako sam shvatala istinu. Jedva sam čekala trenutak kada ću imati vremena za čitanje na poslu. Na polovini čitanja plemenitog Kur'ana, nešto je počelo da se budi.

Jednog dana sam videla muslimanke u radnji blizu posla. Otvorila sam vrata i ušla tražeći odgovore. Na zidu sam primetila nešto napisano arapskim slovima. Šta je to, nisu znale, ali su me upoznale s jednom sestrom koja je znala.

S njom ću se ubrzo upoznati i počeće sve

da se menja. Počeli su susreti s puno ljudi, koji znaju objasniti, preneti i dočarati pravi osećaj lepote islama u srcu.

Bila sam pozvana na skup, gde je jedna strankinja, Nemica, trebala da primi islam. Ponudili su joj da postavi pitanja pre nego izgovori Šehadet. Nije ih postavila. Sve joj je, dakle, bilo jasno. Međutim, neko je stalno dizao ruku postavljajući bujicu pitanja. To sam bila ja.

Dobivši odgovore i dokaze, odlučila sam da stanem uz novu muslimanku i primim islam. Niko to nije očekivao, pa ni moj suprug. Uskoro su usledili tekbiri, otkriće sreće i suze. Novi, sveži vazduh ispunio mi je pluća. Ostalo je suvišno opisati. Pronašla sam Istinu.

Napredovanje je počelo. Trudila sam se da što više saznam i primenim u životu. Abdest sam u početku uzimala dugo, klanjala po čitav dan, želeći da ispoštujem sve odjednom. Hidžab je bila jedna od tih novih stvari. Kada je jedna sestra čula da sam se pokrila, kupila mi je adekvatnu odeću.

Nastavila sam poštovati naredbe našeg Stvoritelja. Nadam se da ću to raditi i u budućnosti. Inšallah!

U životu vernika moraju da se nižu iskušenja. Ona nisu prepreke već način da nas Allah očisti. *"Kome Allah hoće dobro, stavi ga na iskušenje."* (Buharija)

Danas živim gradeći porodicu i nadam se da će Allah biti zadovoljan time. Od toga nema ništa lepše na dunjaluku. Molim Uzvišenog Allaha da moja majka prihvati Istinu, kojoj je tako blizu. Amin!

Želim da i dalje napredujem, hoću da budem što bolji primer svojoj deci. Molim Allaha da nas sve sastavi u Džennetu!

Ummu Talha

Jednostavna priča

Sestra sa sasvim običnom pričom. Upoznala sam je na neverovatan način.

Uvek sam se pitala zašto me je islam privlačio, a tako sam malo znala o njemu. Osećala sam veliku povezanost s njim, za razliku od moje okoline. Prisutna je bila i velika ljubav prema muslimanima, koja je, eto, postojala u meni bez nekog značajnijeg razloga.

Moja priča izgleda jednostavno. Osećaš, shvatiš i poveruješ. Svaka priča o novom rađanju je čudesna. To rađanje doživela sam u islamu. Hrabro i snažno, poverovala sam da je Bog samo Jedan.

Uvek sam se molila samo Bogu. Znala sam da čovek, bio živ ili mrtav, ne čuje molitve.

Bože, šta da radim? Ti znaš, Ti me uputi! Ti znaš kako se osećam kad čujem mirni i divni muslimanski poziv na molitvu. Zašto? Daj mi odgovor? Da li je to ono što dugo

tražim? Ne razumem ga, ali osećam, osećam slast!

Tražila sam literaturu o islamu, ali nisam uspevala da je nađem. Koračajući ulicama Beograda, u jednoj knjižari sam pronašla prevod Kur'ana na engleskom jeziku. Nameravala sam ga kupiti kad završim fakultet, jer bih tada imala vremena da se u većoj meri posvetim čitanju. Neverovatno, ali meni znanje o islamu dolazi drugim putem. Allah ima Svoje puteve i načine Upute. Hvala Mu! Šta se zapravo dogodilo?

Uveli smo brzi internet i sada nemam izgovor da ne čitam i saznajem o islamu. Tako upoznajem jednog brata muslimana. Pre nego sam ga upoznala, nisam ni znala da postoje muslimani koji praktikuju veru, jer takvih muslimana u mom bližem okruženju nema. On je ubrzo počeo da mi šalje knjige i objašnjava sve što mi nije bilo jasno. Trebalo je puno strpljenja za tako nešto, jer su se pitanja nizala jedno za drugim. Ponekad je to trajalo satima, pa bih ovom prilikom da se zahvalim kako njemu tako i svim muslimanima koji su mi pomogli. Zaista, bez pomoći i podrške koju mi je Allah preko njih dao, nikako ne bih uspela.

Kada sam počela da upoznajem islam, shvatila sam da je to Pravi put. Tada je sve

kroz šta sam prolazila u životu dobilo neki smisao. Saznala sam zašto sam skoro bez ikakavog znanja volela i cenila islam.

Počela su internet poznanstva. To su ljudi čija lica i glasove nisam znala, ali naša priča je bila ista, a ciljevi i težnje identični. Nisam imala sumnje po pitanju islama. Nastavila sam upoznavati što više ljudi. Onda sam rešila da dođem u Sarajevo. Po prvi put sam uživo čula ezan i ušla u Allahovu kuću. Tada sam javno izgovorila Šehadet: Ešhedu en la ilahe illallah ve ešhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluhu.

Hvala Ti, o Ti Koji upućuješ na Pravi put. Hvala Ti, Slavljen neka si! Učvrsti me kako bi bio zadovoljan mnome! Amin!

Merjem

Voda

Do pre dve godine nisam imala priliku da upoznam islam. To je bilo zato što u svetu hrišćanstva, bar tamo gde sam ja živela, vera nije prioritetna stvar. Nisu me ni interesovale ostale religije.

Bila sam na prvoj godini fakulteta u Istočnom Sarajevu. Tamo sam živela privatno s cimerkama. Kako su bile iz Republike Srpske, odlazile bi često kući za vikend. Tako sam ostajala sama u stanu u kojem je bilo veoma teško živeti.

Jedne noći sam spavala sama u sobi i imala strašne košmare. Kada sam se probudila, nisam bila sigurna da li sanjam ili se to stvarno dešava, jer se san dešavao upravo u toj sobi. Pogledala sam na sat, bilo je tačno tri sata posle ponoći. Samo sam gledala ispred sebe, ne pomerajući se od straha. U tom trenutku sam mobilnim telefonom pokušavala dobiti majku, kao i nekoliko prijatelja. Morala sam ih probuditi kako bi popričali sa mnom.

Zanimljivo je da je sredina iz koje potičem mešovita. Tokom srednje škole, najbliži su mi bili muslimani. Doduše, nikada nismo pravili razliku i nikada nismo ni pričali o veri. Kada sam te noći dobila na telefon jednog od njih i zamolila da ostane što duže na liniji, nisam ni slutila da će taj poziv biti presudan. Kako u tom trenutku, tako i u narednom periodu života.

Ispričala sam mu san, a on mi reče da se smirim i da će odmah naći leka za to. Prekide se veza, a ja ostadoh ukočena, u jednom položaju, kao da iščekujem da mi se san obistini, tu, pred očima. U tom trenutku se začu zvuk poruke koja je glasila: "Ustani sad, otiđi okupaj se, obuci čistu odeću, lezi opet u krevet, pa mi se javi." Kada sam sve to uradila, stigla je i druga poruka u kojoj je bila ispisana sura El-Fatiha, onako kako bi trebalo da se iščita. Objašnjeno mi je kako da je čitam i da uz to podignem ruke k nebu, kao što muslimani rade.

Tada sam prvi put podigla ruke prema Uzvišenom Allahu, iako toga možda nisam bila svesna. Kada sam izgovorila prvu reč, zapitah se kakav je ovo jezik. Bila sam zbunjena, ali i uporna. Legla sam i do ujutru spavala bez tegoba. Prvo što sam pomislila je: "Onaj

tekst koji sam sinoć uporno učila, pomogao mi je."

Počela sam da sanjam džamiju i njenu unutrašnjost. Ovakvi snovi su se nastavljali, pa sam jedne noći sanjala Kabu i jednu ženu koja me je, u svoj onoj gužvi ispred Kabe, potapšala po ramenu i pitala: "A kada ćeš da se pokriješ?" I od tada, zaintrigiralo me sve to, počela sam da istražujem i čitam o islamu, o načinu života muslimana i njihovoj molitvi. Odmah sam primetila da su muslimani jedini pokorni Allahu. Svi ostali mešaju nekoga ili nešto u svojoj predanosti. Dakle, to nije prava predanost.

Pravila sam razna poređenja s hrišćanstvom. Jedno od njih koje me je najviše navelo da dalje istražujem jeste da je islam jedina vera koja javno poziva na namaz. S druge strane, crkva ima zvona koja ne poručuju ništa osim proizvedenog zvuka. Muslimani su jedinstveni. Svi isto uče i zajedno padaju na sedždu. Kada uđeš u džamiju izuješ se, staneš na mekan tepih, nema slika koje skreću misli, usredsređen si na klanjanje za imamom.

Postala sam radoznalija. Pitala sam da mi neko objasni određene pojedinosti. Zbog čega se prilikom crkvenih obreda dugo stoji

na betonu? Zbog čega se njihovi sveci ljube prilikom prilaska grobovima, a da se pritom nijednog trenutka, dok tu stojiš, ne setiš Gospodara? To su prve činjenice koje su me zaintrigirale.

Nastavila sam dalje da čitam o islamu i naišla na učenje Kur'ana, tj. lečenje rukjom. Kada sam to odgledala, prvi put se u meni nešto prelomilo, srce mi se otvorilo prema islamu.

Na početku je sve ličilo na jednu malu nit u spoznaji. Trebalo je još vremena za shvatanje dokaza. Kako sam nailazila na ajete o nauci i otkrićima, shvatila sam da to ljudska ruka nije mogla napisati. Jedan je Kur'an, na jednom jeziku za sve, dok Biblija ima više verzija i izdanja. Postoji Biblija za odrasle, izdanje Biblije za decu, a čak postoji Biblija od Davida i 66 verzija koje, kad se uče, ne ostavljaju nikakav uticaj.

Shvatila sam da islam ima smisla i rešila da nastavim dalje. Vremenom se sve počelo uklapati, na svako zašto imala sam odgovarajuće zato. Islam je jednostavan i realan. Potraga je trajala više od godinu dana. Neke stvari su mi bile nejasne, jer sam odgajana u drugačijoj porodici.

Na kraju, imala sam poslednju nedoumoicu vezanu za hrišćanske svece u crkvama – zbog čega je Allah, dž.š., ostavio ta tela da ostanu neuništena i tako hrišćane vezao da još više veruju, jer imaju materijalan dokaz? Jednom prilikom, dok sam razmišljala o tome, na televiziji je bila naučna emisija u kojoj su prikazivali kako su našli faraona koji je živeo pre nekoliko hiljada godina. Njegovo telo je ostalo gotovo netaknuto. Kasnije sam doznala da se tela takozvanih svetaca balzamuju. To je otklonilo svaku moju sumnju o islamu. Došla sam do spoznaje da je islam jedina vera i da bez Šehadeta moja ljubav prema islamu ništa ne znači.

Želela sam da prihvatim islam odmah. Međutim, tada je nastalo jedno veliko razočarenje, moja porodica nije muslimanska. Kako sad odjednom objasniti im sve to, imajući pored toga u vidu da živimo u konzervativnoj sredini u kojoj ne postoji toliko slobode u verskom izboru?

Dugo sam pravila planove kako da sredim život i spasem sebe. Konačno sam se odlučila da primim islam, a moja duša kao da je već bila ispunjena imanom. Nije me interesovalo šta će se desiti sutra, jer sam već znala da je budućnost neizvesna i da će biti onako kako

je Uzvišeni Allah odredio. Znala sam i to da On Svoje robove ne ostavlja u nevolji.

Nakon dve godine, život mi se značajno promenio. Allah, dž.š., mi je uslišio dovu i dao da živim sa svojim narodom, među muslimanima, u veri u kojoj sam se rodila. Omogućio mi je da s ponosom nosim maramu i širim islam, kad god to mogu. Nikada ne bih ostavila islam i način na koji sada živim, jer sam osetila koliko je Allah Milostiv. Osetila sam to putem namaza i dove i našla spas.

Već neko vreme živim u Sandžaku. Našla sam posao, nastavila studije, upisavši uporedo još jedan fakultet. Sredina me je jako lepo prihvatila. Pokušavam da se posvetim koliko god mogu ibadetu i najveći mir pronalazim u namazu. Radim u okviru širenja islama, čime se ponosim. Jako malo vremena imam za sebe, ali trudim se da u svemu istrajem i nastavim dalje, s osmehom na licu. Aktivna sam na polju humantiranog rada. To me dodatno oduševljava. Briga o ugroženima, siromasima i nevoljnicima ispunjava mi srce, a saznanje da za to dolazi, inšallah, velika nagrada, smiruje me i raduje.

Odnosi s roditeljima su prilično dobri. Neki rođaci su me potpuno odbacili, neki još

uvek nisu. Imam samo 22 godine i moram sebi da obezbedim egzistenciju, jer više nemam finansijsku podršku porodice. Allah, dž.š., daje nafaku, pa se i ne brinem da li ću imati novca za život. Allahu moj, učini nas boljim i pokornijim! Uputi moje roditelje na Pravi put i spasi nas na onome Strašnome danu, kada ćemo jedni od drugih bežati! Amin!

Nejra R

Prirodni Put

Daleko tamo, došla je do ključa i otvorila vrata svog novog života, punog mira.

Budim se. Ponovo u istom gradu. Tuđina. Ponekad teška, ponekad korisna. Dobro dođe čoveku da razmisli na miru o nekim ključnim stvarima. Često se dešava da je samoća baš ono što treba da se u toj meditaciji uma otkrije ili shvati šta se zaista želi i voli.

Sinoć gotovo oka nisam sklopila. Moram mu se javiti i objasniti da me puno zanima ono o čemu uporno priča. Ali, mora i on mene malo da sasluša. Nije njegova vera jedina na ovom svetu. Mora saslušati i o hrišćanstvu.

Juče je opet nastala rasprava – da li smo mi Božija deca ili robovi? Da li Bog ima sina ili ne? Da li je Bog postao čovek? Da li je Isus Bog ili... Moramo iznova diskutovati. Ne mogu ovako. Osećam da je i previše ubeđen u ono o čemu priča. Znam, ima više znanja od mene. Ipak, mora me saslušati. Ja-

viću mu se.

Osećao se sveži zrak u mom novom gradu. Čekala sam ga da dođe. Po običaju, odlučno i žurno eto njega. Nismo odmah počinjali isti razgovor, dok je u meni nestrpljenje da on započne bilo veliko.

I opet. Islam je jedini Pravi put. Bog je savršen i ne može imati ženu, dete, ortaka ili drugog Boga osim Njega. Isus je Božiji poslanik. Muhammed, a.s., je najavljen u Bibliji. Dokazi koje pruža. Praksa u njegovom životu. Da li je ovo šansa za neki novi početak?

Dobro, otvoriću Bibliju. Ne mogu verovati da u njoj nešto o tome piše. Naći dolazak Muhammeda, a.s. Ima li ga navedenog? Kuda sve ovo vodi?

Ne želim izaći kao pobednik iz ove priče. Ne želim dokazati da sam u pravu, a možda nisam. Želim izaći kao pobednik za sebe i svoju budućnost. Hoću da verujem ispravno.

Istorija o mom dodiru sa islamom slična je većini onih koji su se vratili Istini. U blizini Beograda tekao je moj stari život. Nemajući realne dokaze da osećam bilo šta, prezirala sam islam i sve muslimane. Allah, dž.š., neka mi oprosti.

Moji roditelji su verovali da postoji Bog, ali nisu praktikovali veru. Znamo kako je bilo za vreme Tita. Moja baka je bila veoma pobožna, pa nas je učila da se molimo onako kako je znala. Sestra i ja smo od nje naučile da se molimo kao pravoslavci. Vaspitanje u kući je bilo dobro. Međutim, u našoj porodici se pod "dobrim vaspitanjem" podrazumevalo da je u redu kad odrasteš da izađeš u disko i imaš momka.

Verovala sam u Boga i molila se svakodnevno na svoj način. Čak sam razmišljala o tome da se zamonašim, jer sam mislila da je rešenje u tome. Ipak, shvatila sam da nije imalo smisla otići daleko i prekinuti odnose s porodicom i prijateljima. Mišljenja sam, pošto imam samo majku, otac mi je poginuo u ratu, da bih trebala da ostanem i pomognem joj. Čitala sam o tome u Bibliji, da su bolje ruke koje pomažu nego koje samo mole. Neprestano sam molila Boga da mi pokaže Pravi put. Sa svojih dvadesetak godina, počela sam više da se zanimam za veru, jer mi je sve postajalo besmisleno. Morala sam naći neki smisao, pa sam se posvetila čitanju Biblije. Bez obzira što mnogo stvari nije imalo smisla, stavove sam zastupala braneći postojanje Boga i skroman život. Bila sam svesna da nije

dobro izlaziti u diskoteke, ni slušati muziku. Kao devojčici, Lepa Brena mi je bila idol. Međutim teško je živeti u sredini u kojoj je sve to u redu. Nažalost, ima ljudi koji odu u crkvu da se pričeste u majicama na bretele, pa kad izađu, obuku miniće i odlaze žurno u disko s momcima.

Tada sam došla do faze otuđenja od ljudi, jer nisam nalazila zajednički jezik ni sa kim. To je mojoj majci veoma teško palo, jer je htela da budem kao i sve ostale devojke.Vratiću se na početak priče. Misli lutaju. Prolaze dani.

U primerku Biblije, pronašala sam jedan komentar koji navodi dolazak Muhammeda, s.a.v.s. Počela sam da drhtim od straha. Nije pisalo njegovo ime, ali je bilo očigledno da je to on.

Počinje dugo istraživanje i postavljanje pitanja. Mnogo stvari nisam razumela. Po prirodi sam skeptična, bojala sam se da to nije neka varka, te sam stalno molila Allaha, dž.š., da mi oprosti ako se varam.

Bože, samo da mi pokažeš Pravi put. Prestaću da se krstim noću kad se molim, jer bojim se da grešim ako je laž priča o sinu i svetom duhu.

Evo već dugo istražujem islam preko interneta. I bez izrečenog Šehadeta, osećam se kao muslimanka. Čitala sam priču Esme iz Srbije koja me je dirnula u srce. Mašallah. Slušala sam o njoj i plakala. Ona u Srbiji ima zaista snažnu veru i hrabrost čim je javno prihvatila islam, a ja u velikoj demokratiji još uvek čekam, ne znam ni ja šta. Sutra je veliki dan za muslimane. Arefat. Dok oni uče i plaču bojeći se svoga Gospodara i nadajući se Njegovoj milosti, ja osećam slast dove i posta na taj sveti dan.

Okupala sam se. Skinula ono što mi je bio teret. Moram obznaniti svoj islam. Danas postim i ponavljam reči istine s kojima ću, nadam se napustiti ovaj prolazni svet. Ešhedu en la ilahe illallah ve ešhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluhu. Molim Allaha, dž.š., da me uputi i učvrsti u veri. Nadam se da će osoba koja je bila sebet moje upute biti na visokom položaju na Onom svetu. Molim Uzvišenog Allaha za to. Naša poslednja dova je Hvala Allahu, Gospodaru svih svetova.

Zejneb

Još jedna obična priča

-Es-selamu alejkum, draga sestro. Mogu li ti postaviti nekoliko pitanja?

-Naravno, biće mi zadovoljstvo!

-Kakav je bio tvoj pogled na islam i muslimane ranije?

-Uh, pa ne mogu reći lep. Neka mi Uzvišeni Allah oprosti, ali bila sam pod velikim uticajem medija koji ga predstavljaju suviše subjektivno i nerealno. Smatrala sam da su u islamu žene degradirane, a ljudi teroristi.

-Kaži mi, kakav je bio tvoj prvi susret sa islamom?

-Bilo je to, otprilike, pre dve godine. Hvala Allahu, dž.š., upoznala sam jednog mladića muslimana. Tada sam verovala u Boga, išla u crkvu i molila se. U početku smo uopšteno pričali o veri. Očigledno, branila sam svoje stavove i viđenja, a on svoje. Vremenom sam počela uviđati koliko ustvari malo znam. On je imao odgovor na svako pitanje. Kada smo pričali o Isusu, desila se prekretnica da shvatim Istinu. Kao što znamo, hrišćani veruju

da je Isus bio sin Božiji, a on mi je objasnio da to nije istina, posle čega sam, nekako odmah shvatila da je u pravu.

Posle sam izgubila kontakt s tim mladićem, ali misao o islamu je ostala u meni. Htela sam više saznati, otkriti i informisati se. Zato sam koristila internet. Što sam više čitala, to me je više privlačilo. Neke stvari su postajale jasnije. Shvatila sam smisao svoga postojanja, drugačije sam gledala na svet oko nas.

Prolazilo je vreme. Život je nastavio dalje, ali u meni praznina. Odlučila sam da ponovo tražim ispunjenje života. Iskreno, ne znam šta mi je bilo. Jednog dana sam opet počela da tražim informacije. Želja je počela preovladavati i, hvala Allahu, dž.š., naišla sam na sajt *www.muslimanka.net.* Ušla sam na njihov forum ne očekujući puno, jer do tada niko nije imao vremena za mene. Ostavila sam poruku sestrama da želim preći u islam, ali ne znam kako. Pitala sam da li neka od njih može da mi pomogne. Sutradan sam se iznenadila, dočekale su me širom otvorenih ruku, pune razumevanja, saveta i pomoći.

Rekle su šta treba da radim vezano za izgovaranje Šehadeta i davale mi korisne informacije. Posebno mi je pomogla jedna sestra

koju mi je Uzvišeni Allah omogućio da je zavolim puno.

Bila je uz mene na svakom koraku. Poslala mi je knjige, prevod Kur'ana i još neke druge stvari potrebne za klanjanje. Bodrila me kako na samom početku tako i sada. Poslala mi je džilbab, maramu i sedžadu da imam za klanjanje. Moj tadašnji stil oblačenja nije odgovarao, tako da ću morati menjati garderobu. Šehadet sam sama izgovorila, mada ću uskoro, inšallah, i pred svedocima. Izgovaram ga u toku molitve, što je potvrda istine koju nosim.

Moji najbliži još ne znaju. Ne pronalazim reči, ali reći ću im to. Moja sestra od tetke je saznala i ne želi da priča sa mnom, takođe i neki prijatelji. Takvu reakciju sam donekle i očekivala. Najbliži će u početku biti skeptični, ali vremenom će se navići, jer me puno vole i žele da budem srećna. Naravno, ni tu nije kraj. Još je velika borba preda mnom, jer moji još ne znaju.

Pre par večeri sam se nasmejala kada sam klanjala jaciju. Spuštam se na sedždu, a sin stao pored mene ponavlja sve što ja radim. Allahu ekber! Tako mi je bilo drago. To je podsticaj da nastavim Put.

Znam da većina ljudi živi u zabludi i vidi

islam kao nešto loše i strašno. Eto, i moji prijatelji. Koliko god da im pričam, oni to ne shvataju. Najgore što čujem i što uglavnom većina govori jeste da mi je ispran mozak. Ali, Allah, dž.š., je na mojoj strani, tako da me te reči ne povređuju.

-Najviše te je privukla Jednoća Stvoritelja, je li tako?

-Pa, jeste. Moja unutrašnja borba je nešto, što ne bih mogla opisati. Postoje mnogobrojni dokazi koji su mi otvorili srce. Što više učim i čitam to mi je vera jača i stabilnija."

-Imaš li još uvek predrasuda o islamu?

-Ne! Došla sam do zaključka da islam veoma poštuje ženu, to je, dakle, vera o ljubavi i miru.

-Poruka za kraj.

-Hvala Uzvišenom Allahu što nas je počastio iskrenom verom. Da nam Allah, dž.š., pomogne i da naše priče pokažu pravo lice ove vere! Amin!

Sara

Manje poznate reči

abdest - versko pranje određenih delova tela pre stupanja u namaz

ajet- kur'anska rečenica; znak

akida – islamsko verovanje

akšam – noćni namaz,nastupa kad sunce zađe pa dok se s neba ne izgubi njegovo crvenilo

ashab – Poslanikov drug

berićet - blagoslov, blagodat, nebeski dar, blagostanje, sreća

daijka – islamska misionarka

da'wa – pozivanje u islam

džemat – skupina; područje jedne džamije; zajedničko obavljanje namaza

Džennet - Raj

džilbab – šerijatska ženska odeća slična dugoj haljini

džini – duhovna bića stvorena od vatre, mogu biti dobri i zli

dunjaluk – ovaj svet

Elhamdulillah – hvala Allahu

ezan – obznana i poziv na zajedničko obavljanje namaza

farz – obligatna prvostepena dužnost

fitra – urođena priroda kod svakog čoveka

galabija – muška neprozirna odeća poput haljine, nosi se u arapskim zemljama

hair - dobro

hadž – hodočašće u Mekku, u određenom periodu

hasanati – dobra dela

hidžab –ženska odeća koja pokriva čitavo telo, osim ruku i lica

Hidžra –selidba Poslanika, 622. godine, s prvim muslimanima iz Mekke u Medinu, označava početak hidžretskog kalendara. Hidžra se čini iz nemuslimanske zajednice, sredine

ibadet – svako dozvoljeno delo učinjeno radi Allahovog, dželle šanuhu, zadovoljstva

imam – vođa, starešina, predvodnik klanjača u džamiji ili zajedničkoj molitvi

iman - verovanje

iftar – večernji obrok nakon završetka posta tokom dana

jacija – noćni namaz, nastupa od kada se izgubi crvenilo sunca na nebu, nakon zalaska,

pa sve do zore

Kaba – kibla, strana prema kojoj se muslimani okreću u namazu

majke vernika – to su sve supruge Muhammeda, sallallahu alejhi we selem

melek – duhovno biće koje je u pokornosti Uzvišenom Stvoritelju

mu'min – iskreni, ispravni vernik

Mushaf – Kur'an

namaz - molitva kod muslimana

nijjet- namera, nakana, naum

pejgamber- poslanik na turskom jeziku

ramazan – sveti mesec posta kod muslimana

rukja – učenje tačno određenih ajeta iz Kur'ana nekoj osobi koja ima urok ili je opsihrena

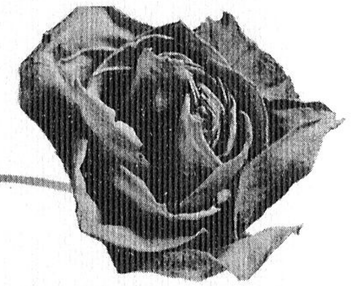
sabah – jutarnji namaz, nastupa od pojave zore i traje do izlaska sunca

saf – red klanjača postrojenih u namazu

Sahihul-Buhari – zbirka verodostojnih hadisa

salavat – blagoslov, milost: na primer izgovaranje reči: Sallallahu alejhi ve sellem/Neka je Allahov blagoslov i mir na njega)

sedžada – prostirka na kojoj se klanja, oba-

vlja molitva

sedžda – deo namaza, kada se licem, nosom, čelom nožnim, prstima, kolenima i dlanovima spušta na zemlju

sihr – veliki greh, radi se o sporazumu između sihirbaza i šejtana koji se sastoji u tome da sihirbaz počini neke harame ili dela koja vode u širk (pripisivanje Allahu druga), a da mu šejtan zauzvrat pomaže i bude poslušan u onome što traži od njega.

sihirbaz – onaj koji pravi sihr

subhanallah – Slavljen neka je Allah"

sunnet – praksa Muhammeda, sallallahu alejhi we selem. Sve ono što je govorio, radio ili šutnjom odobrio

sura – kur'ansko poglavlje

Šehadet – očitovanje, svedočenje, izgovaranje reči: Ešhedu en la ilahe illallah we ešhedu enne Muhammeden abduhu we resuluhu/Svedočim da nema drugog boga osim Allaha i da je Muhammed Njegov rob i Njegov poslanik

šerijat - Islamski verozakon

ummet–pristalice, sledbenici Muhammeda, sallallahu alejhi we selem

zekat – obavezno izdvajanje iz imetka bogataša na ime njihovih siromaha

Sadržaj

Uvodna reč	5
Riječ recenzenta	7
Belkisa, kraljica od Sabe	9
Između ateizma i Istine	15
San	23
Pustinja	37
Leptir	61
Divni poziv	77
Pučina	83
U ramazanu	89
Traganje	95
Sestre u islamu	103
Sedžda	109
Iz dalekog i hladnog Sibira u toplu Bosnu	117
Jednostavna priča	125
Voda	129
Prirodni Put	137
Još jedna obična priča	143
Manje poznate reči	147

Želiš li poći sa mnom na jedno divno putovanje, da ti ispričam o njima, o njihovim životima, o njihovom ponovnom rađanju, o njihovom pronalasku istinske sreće i zadovoljstva? Ako si spreman/a, krenućemo zajedno, uz Allahovu pomoć. Pričaću ti, a i one će ti pričati, kako je sve počelo. Nadam se da će ti biti lepo na ovom putovanju. Meni je bilo. Divno sam se osećala slušajući njihove priče. Svaki put kao da sam bila tu, sa njima, da osetim Allahovu milost.

Autorica

ISBN 867980093-7

9 788679 800930